

- 3 -

C
V
E
T
J
E

z vrhov
sv. Frančiška
1941

L. LVIII

Vsebinska 3. št.: Oj, glava, vsa oblitna 65. — Živimo s Cerkvijo! 66. — Krščanska družina 68. — Brat Francišek v naši dobi 71. — Ljubo doma, kdor ga ima 74. — Franciškanska znanost 76. — Sveti Francišek, seraf ljubezni trpljenja Jezusovega 77. — Sveta Koleta 80. — Naš kitajski misijonar piše 81. — Kako se gibljejo tretje-redne skupščine 83. — Franciškova mladina 85. — S svojim Bogom bom sam opravil 86. — S. Marija Celina od Darovanja 87. — Misijonska poročila s Kitajskega 89. — Razgled po svetu 91. — Pax et bonum 93. — In naj molijo za mrtve... 94. — Nove knjige 96. — Zahvale 84.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1941

Za Jugoslavijo 18 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franc. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. — Uredništvo in upravništvo »Cvetja« Ljubljana. Franciškanski samostan. — Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495. Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimsko serafinski koledar za leto 1941

M a r e c

1 S		Od dneva	16 N		3. postna nedelja
2 N		1. postna nedelja ¹⁾	17 P		S. Patricij škof
		Neža Praška dev.	18 T	PO.	S. Salvator, S. Ciril J. šk.
3 P	Čm.	Od dneva	19 S	VO.PO.	S. Jožef ženin Marije D.
4 T		S. Kazimir sp., S. Lucij p.	20 Č		Janez, Marko in Hipolit sp.
5 S	PO.	KV. S. Janez-Jožef od Kr.	21 P		S. Benedikt op.
6 Č	PO.	S. Koleta, S. Perpetua in F.	22 S	PO.	S. Benvenut šk.
7 P	VO.PO.	KV. Sv. Križ. pot, S. Tomaž	23 N		4. postna (sredpostna) n.
8 S		KV. S. Janez od Boga sp.	24 P		S. Gabrijel nadangel
9 N	PO.	2. postna (kvatrna) nedelja	25 T	VO.PO.	Oznajenje Marijino
		S. Katarina B., S. Franciška	26 S	PO.	Didak-Jožef sp.
10 P	Čm.	S. 40 mučencev.	27 Č		S. Janez Damaščan uč.
11 T		Janez in Krištof sp.	28 P	PO.	S. Janez Kapistran sp.
12 S		S. Gregorij I. p. in uč. ²⁾	29 S	Čm.	Ivana-Marija vd.
13 Č		Agnel sp.	30 N	PO.	5. postna (tiha) nedelja
14 P		Od dneva; Prenos sv. Bonav.			S. Peter Regalat sp.
15 S		Od dneva	31 P	Čm.	Od dneva

¹⁾ obletnica izvolitve sv. očeta Pija XII.

²⁾ obletnica kronanja sv. očeta Pija XII.

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek.

Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Nove in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

Letnik LVIII

Ljubljana, marec 1941

Številka 3

Oj, glava, vsa oblita . . .

Oj, glava vsa oblita s krvjo iz
krutih ran,
z bodicami ovita v grohot, po-
smeh glasan!

Oj, glava, ki ti dana sicer je
čast samo,
a zdaj zasmehovana, pozdrav-
ljam te srčno!

Oči okrvavljene in žaljene
hudo,
z bolestjo zasolzene, pozdrav-
ljene gorko!

Brez vsega maščevanja, lju-
bezni polne ste,
studenec odpuščanja iz vas
skrinostno vre.

Telo je raztepeno, razpete so roke,
Srce je prebodeno, pribite so noge.
Pred tabo hočem stati in zreti ti v obraz,
nad grehi žalovati in vzdihati na glas.

Živimo s Cerkvijo!

Krvave zarje velikega petka so že na obzorju. V kratki daljavi že gledamo Jezusa — moža bolečin — na njegovi najžalostnejši poti, na poti v smrt. Na uho nam udarjajo zvoki vznemirljivih klicev obupajočega Jude: grešil sem, ker sem izdal nedolžno kri, — pa tudi odpuščanja polne prošnje umirajoče Ljubezni: Oče, odpusti jim! — Nikomur ni treba vzdvajati, nikomur obupavati. Daritev velikega petka je sprava za vse. Vsak more s pokoro poboljššan občutiti, da je rešen z božjim zdravilom, če se le skesan in ponižen Bogu približa. Ponižnega in skesanega srca namreč Bog ne zametuje.

Da ostanemo ponižni in skromni, nam je dovolj glasno povedala pepelnica. Saj še nismo pozabili na njo! Ali morda že? — Pri nas je vse mogoče. — In ves postni čas, ki v njem sveta Cerkev obnavlja Jezusovo delo za vpostavitev božjega kraljestva na zemlji, nam pravi, da je vse veliko in vse božje zgrajeno na ponižnosti. O ponižnosti so govorile jaslice; o ponižnosti govori puščava, ki je bil Jezus v njej skušan; ponižnost uči Getsemani, prepojen z Jezusovim krvavim potom in križ na Kalvariji je govor o ponižnosti. Začetek in konec, prvo in zadnje dejanje opravičenja — ponižnost.

Če torej hočemo biti kos svoji nalogi v postu, da namreč obnovimo v sebi božje kraljestvo: kraljestvo resnice in življenja, kraljestvo svetosti in milosti, kraljestvo pravice, ljubezni in miru, — potem si ostanimo svesti tega, na kar nas je opozorila pepelnica sreda. Zakaj le tako nam bo veljala beseda Gospodova: »Moja zvestoba in moja milost bo z njim in v mojem imenu bo povišana njegova moč (Ps 88, 25).«

Kolikšnega pomena je pri vseh božjih delih ponižna skromnost, nam kaj nazorno kažeta dva praznika, ki sta vpletena med postne nedelje. Praznik svetega Jožefa 19. marca in praznik Marijinega Oznanjenja 25. marca.

Svetega Jožefa, ženina blažene Device Marije, so na poseben praznik začeli častiti najprej vzhodni kristjani. Na zahodu se je češčenje svetega Jožefa močno razširilo šele v letih 1400. Njegovo češčenje je pač zelo upravičeno. Saj je veličina svetega Jožefa izredna. On je pravični mož, ki ga je Gospod dal za ženina deviški božji Materi; on je zvesti in modri služabnik, ki ga je Gospod postavil nad svojo družino, da je kakor oče varoval božjega Sina. Tako je sveti Jožef sodeloval pri delu opravičenja.

Molitve pri službi božji na praznik svetega Jožefa so polne odlomkov iz svetega pisma, ki jih sveta Cerkev vse naobrača na svetega Jožefa. Vstopna pesem, vzeta iz psalmov poveljuje pravičnost, svetost svetnikovo: »Pravični cvete kakor palma, raste kakor libanonska cedra, zasajen v hiši Gospodovi, v pred dvorih hiše našega Boga« (Ps 91, 13. 14). Berilo pa je vzeto iz knjige Modrosti in pravi: »Ljub je bil Bogu in ljudem, njegov spomin je blagoslovljen. Zaradi njegove zvestobe in krotkosti ga je Bog posvetil in izvolil izmed vsega človeštva.« — V stopniški pesmi pa beremo: »Gospod, prišel si mu nasproti s prijetnimi darovi, dal si mu na glavo krono iz dragega kamna. — Resnično, blagor možu, ki se boji Gospoda in hrepeni po njegovih zapovedih. Mogočen bo na zemlji njegov zarod, rod pravičnih bo blagoslovljen. Slava in bogastvo bo v njegovih hiši in njegova pravica ostane vekomaj.« Zato pa v hvalospěvu ali v

predglasju sveta Cerkev moli: »Res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno, da se ti zahvaljujemo vedno in povsod, sveti Gospod, vse-mogočni Oče, večni Bog. In da te v češčenju blaženega Jožefa s pristojnim slavljem poveličujemo, slavimo in hvalimo. On je mož, ki si ga postavil, da je Tvojega od Svetega Duha spočetega Edinorojenega kakor oče varoval, Jezusa Kristusa, našega Gospoda.«

Če sveta Cerkev tako zelo časti svetega Jožefa, potem pač to češčenje ne bo prazno. Sveta Terezija Velika je stavila vse svoje ne malo in ne lahko delo pod varstvo svetega Jožefa in sama je priznala, da ni bila nikdar razočarana. Zato pojdemo tudi mi k svetemu Jožefu!

Sveti Jožef je bil Jezusov varuh. Varoval ga je, da mu Herod in drugi sovražniki niso mogli škodovati. — Pri svetem krstu je Jezus zaživel v naših dušah. V nas živi, stane, biva, kakor je živel v nazareški hišici. Pa preži nanj toliko Herodov — toliko sovražnikov! Napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jeza, lenoba in še in še! — Vse to je na preži, da nam Jezusa v duši umori, da nam Jezusa iz duše izurga. Ne pustimo! — Svetega Jožefa postavimo za varuha Jezusu, v nas po milosti pričujočemu. In sveti Jožef ga bo znal varovati.

Pa je bil sveti Jožef tudi Jezusov rednik. Skrbel je, da je imel Jezus dovolj kruha, dovolj hrane, da je rasel, se razvijal in postal krepak. — Jezus je sicer pri svetem krstu v nas po milosti zaživel, a to ni dovolj. Jezus mora tudi v nas rasti, se razvijati, postati mora krepak. To se pravi, mi moramo v ljubezni do Jezusa vedno bolj napredovati, vedno bolj mora umirati v nas stari človek, človek greha in malodarnosti in vedno bolj moramo postajati taki, da bomo tudi mi mogli z apostolom svetim Pavlom reči: »Živim, pa ne več jaz, ampak v meni živi Kristus« (Gal 2, 20). Za to tudi s tega stališča: k Jožefu pojdemo! S sveto Cerkvijo pa sklepno molimo: Pomagaj nam, prosimo, usmiljeni Bog, in na priprošnjo blaženega spoznavalca Jožefa nam milostno varuj svoje darove! Božji darovi so vse, kar imamo. A največji božji dar je

Sen sv. Jožefa.

vera in milost. Naj nam sveti Jožef izprosi trdnost v veri in stanovitnost v milosti! Praznik svetega Jožefa je zapovedan praznik.

Praznik Marijinega Oznanjenja, 25. marca, pa ni zapovedan, četudi se pri nas obhaja še kot zapovedan praznik. Na ta praznik slavi Cerkev največji zgodovinski trenutek, ko je v življenju človeštva nastopil prevzvišeni preokret po skrivnosti učlovečenja Sina božjega.

Preprosto, kot vedno, pa vendar nedoumno globoko poroča sveto pismo o tem največjem dogodku v zgodovini človeštva. »Tisti čas je bil angel Gabrijel od Boga poslan v galilejsko mesto, ki se imenuje Nazaret, k Devici, zaročeni možu, ki mu je bilo ime Jožef, iz hiše Davidove, in Devici je bilo ime Marija. Ko je prišel angel k njej, je rekel: Zdrava, milosti polna!« (Lk 1, 26—28).

Po tem uvodnem pozdravu je sledil razgovor, ki se je končal z Marijinim skromno ponižnim privoljenjem v božji načrt: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.« In kaj se je zgodilo po tem, vemo. Sveti apostol in evangelist Janez pravi kratko: »In Beseda je meso postala.« Uresničila se je velika skrivnost: po moči Svetega Duha se je božji Sin ponižal, si privzel človeško naravo, da jo je zopet dvignil v nadnaravni red. Izvršilo se je učlovečenje, Sin božji je postal človek.

Nedoumljiva skrivnost! — Skrivnost božje ljubezni! Pa vemo, da učlovečenje v Nazaretu ni ostalo osamljeno. Je edinstveno da, a sledila mu je druga velika skrivnost nepojmljive božje dobrote in ljubezni, skrivnost velikega četrtka. V Nazaretu je Sin božji vzel nase podobo hlapca, v Jeruzalemu pa si je na veliki četrtek privzel Bog - človek podobo kruha. »Beseda je kruh postala.« Kakor je Jezus z učlovečenjem dvignil v red milosti človeško naravo sploh, — tako nam poedincem pod podobo kruha pri svetem obhajilu daje nadnaravno življenje milosti. In kakor je pri učlovečenju v Nazaretu postala Marija prava mati božja, tako mi po svetem obhajilu stopamo v najtesnejšo zvezo z Bogom, s Troedinim. Sveto obhajilo je razširjenje učlovečenja na posamezne duše.

Da bi teh skrivnosti mogli biti vedno soudeleženi, zlasti, da bi mogli biti res čiste posode božjega Imena, čista prebivališča evharističnega Jezusa, milimo s sveto Cerkvijo: »O Bog, ki si hotel, da se je po angelovem oznanjenju tvoja Beseda v telesu blažene Marije Device učlovečila, daj, prosimo, da nas bo ona, ki o njej verujemo, da je resnično božja Mati, s svojo priprošnjo pri tebi podpirala! Po istem Kristusu Gospodu našem. Amen.«

P. HUGO:

Krščanska družina

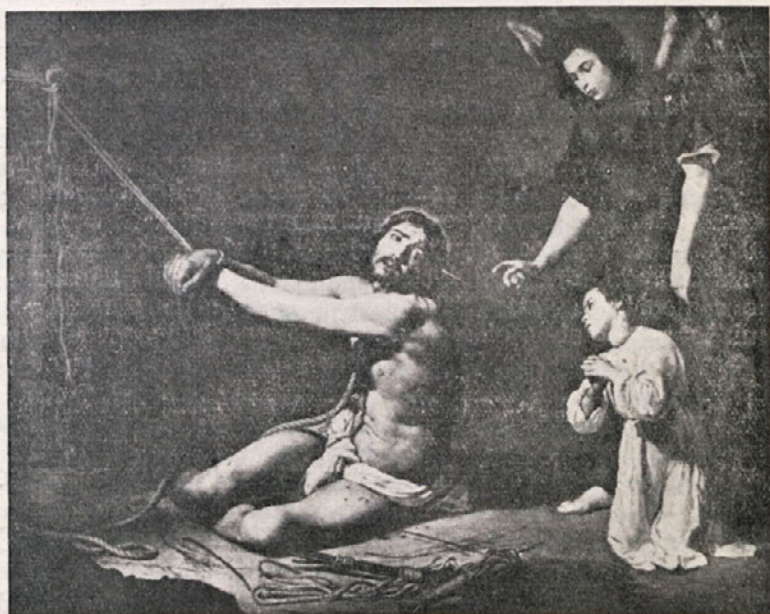
Oče.

Morda se ti zdi, da te že malo predolgo pestim. A ne čudi se. Glava družine si, zato ti imam nekoliko več povedati kot drugim. Če je prava glava na pravem mestu, je vse dobro, če pa ne, je pa joj, tako pri posamnih kot v družini in v ostalih večjih edinicah. Zato le še malo potrpi pa se bom k materi obrnil. A ne zato, da bi ti začela skupaj levite brati, ker potem res ne vem, kdaj bi bil konec.

Poleg družinske molitve, ki sem ti jo zadnjič priporočil, da jo obdržiš, oz. znova uveljaviš, so še druge važne krščanske dolžnosti, ki

morajo biti družini svete. In med njimi gotovo ni zadnja: posvečevanje Gospodovih dni. Da bodo pa ti dnevi družini res sveti, si v prvi vrsti ti, oče, dolžan skrbeti. Je pa ta božje-cerkvena zapoved dvojna, kot veš. Nekaj prepoveduje, drugo ukazuje. Prepoveduje tako zvana hlapčevska dela, v kolikor niso nujno potrebna, kakor n. pr. vardevanje živine. Zapo-veduje pa, da je treba hoditi k sv. maši.

Jezus pri sramot-
nem stebru.

Kar se njene prepovedi tiče, se sam zavedaj in svojim otrokom ponovno zabičaj, da kdor hoče priti pri svojem gospodarstvu gotovo na boben, naj še ob nedeljah in zapovedanih praznikih dela. Naš narod je to splošno krščansko modrost v narodno nošo oblekel, ko pravi: »Kar se v nedeljo vseje, hudič požanje.« Nekateri so na to modrost pozabili, ali jo pa namenoma zavrgli. Na lastne oči sem videl kmeta, ki je na binkošno nedeljo oral. Seveda bi ga bil lahko naznanil, pa bi mu bila najnižja inštanca naložila do 500 din kazni ali pa do 10 dni zapora, najvišja inštanca pa do 1500 din globe ali pa 30 dni ječe. Ako bi rajši sedel, bi imel za drugič še shranjeno medaljo: Predkaznovan! Zaslužil bi tako občutno kazen.

Ti, krščanski oče in gospodar, se pa ne daj od državne oblasti in s kazenskimi grožnjami siliti k posvečevanju Gospodovih dni. Sveto bodi tebi in tvoji hiši, kar Bog ukazuje: »Pazi, da boš posvečeval sobotni dan, kakor ti je Gospod, tvoj Bog, zapovedal. Šest dni delaj in opravljaj svoja dela, sedmi dan pa je sobota za Gospoda, tvojega Boga: ne opravljaj nobenega dela, ne ti ne tvoj sin ne tvoja hči ne tvoj hlapec ne tvoja dekla ne tvoj vol ne tvoj osel ne katero tvoje živinče ne tujec, ki prebiva znotraj tvojih vrat, da si odpočije tvoj hlapec in tvoja dekla kakor ti« (Dev. 5, 12—15). To ni le božja, ampak tudi naravna zapoved. Le dneva, sobote oz. nedelje, ne določa naravna postava.

Toda Gospodovi dnevi se ne skrunijo le s hlapčevskim delom, ampak tudi z razbrzdanim veseljačenjem. Gotovo ti dnevi niso samo dnevi dušnega oz. duhovnega, ampak tudi telesnega oddiha in razvedrila. Če jo

te dneve kam mahneš, magari tudi tja, kjer žejne napajajo, se tam v razigrani družbi pametno razveseliš, zapoješ, nič za to. Nobena postava ti tega ne prepoveduje. Le to bi ne bilo v redu, če bi nedeljske in prazniške popoldneve prepil in preveseljačil ter se šele pozno v noč ali celo v ponedeljek zjutraj težke glave, še težjega srca in praznega žepa odkod privlekel. Da, to je v popolnem nasprotju s posvečevanjem Gospodovih dni. Mesto da bi se dotični v ponedeljek pomlajen na duši in telesu vračal na svoje delo, sta mu oba zbita bolj kot v soboto ob delopustu. Oče, tudi tega skrunjenja Gospodovih dni ne trpi v svoji hiši, še manj, da bi bil sam tak.

Zapoveduje pa ta zapoved, da mora biti vsak pošten kristjan ob nedeljah in zapovedanih praznikih pri sv. maši. Oče, poglavar družine! Tvoja dolžnost je skrbeti za to, da se bo v tvoji hiši ta zapoved tudi spolnjevala. Sam bodi v tem najlepši zgled. Potem pa glej, da boš to po najboljši možnosti vsem družinskim članom omogočil. In ne pozabi, da spadajo med družinske člane v širšem pomenu besede tudi hišni posli. To se mi zdi na mestu poudariti. Kajti kljub vsemu socialnemu pridiganju, govorjenju in pisanju se poslom še marsikje ne da časa, da bi zadostili svoji nedeljsko-prazniški dolžnosti. Potem se pa gospodarji še pritožujejo, da današnji posli nimajo smisla za dom, kot nekdaj, da niso zvesti itd. Seve, kdor Bogu ni zvest, tudi ljudem ne bo. Da pa Bogu niso zvesti, so dostikrat gospodarji sami krivi, ki jih poznajo samo kot delavce, ne pa kot ljudi in kristjane. S tega stališča so čisto judovski gospodarji boljši kot krščanski. Oni dajo svojim krščanskim poslom čas, da zadoste svojim verskim dolžnostim. Še podijo jih v cerkev, ker vedo, da se na praktične v njihovi veri lahko zanesejo. Oče, gospodar, ne daj se od Juda osramotiti!

Posebno pa pazi na svoje starejše sinove, da ne bodo zanemarjali nedeljsko-prazniške službe božje. Odrasla mladina naših dni je v splošnem ob nedeljah zelo ciganska. Mnogo je temu krivo moderno društveno življenje s svojimi večnimi pozivi: »V nedeljo vsi tja in tja!« Potem pa izletna manija in turizem. Vem, da vsaj naša društva nočejo s tem nikogar od službe božje odvracati. A mladina se je navadila, ob nedeljah letati sem in tja in sv. mašo včasih kar težko na svoj nedeljski program spravi, popoldanskega krščanskega nauka pa sploh ne več. Ta je večinoma le še za omožene ženske, stare mamice in otroke. Oče, vsaj kar se sv. maše tiče, naj velja za tvojo hšo: Ob nedeljah in praznikih sta prva Bog in duša, potem pride drugo na vrsto, kar je po pameti! Za kake nedeljsko-prazniške cigane, ki bi se od ranega jutra do pozne noči kdo ve kod vlačili, pod mojo streho ni mesta!

Seve, s takim prisostvovanjem nedeljsko-prazniški službi božji, kot jo poznajo naši kmečki fantje, se Bogu slabo čast daje, duši pa slabo nedeljsko kosilo. Ko bi kak tujec, ki je o Slovencih samo bral, da so zelo veren narod, ob nedeljah med službo božjo hodil mimo naših cerkva, bi morda prvi trenutek mislil: Kaj takega pa še ne! To je menda edini narod, pri katerem se je še ohranila starokrščanska javna pokora, ko so morali gotovi večji grešniki zunaj cerkve ostajati in pokoro delati za svoje grehe ter druge, ki so smeli v cerkev, prositi, naj molijo zanje. Toda, ko bi mu povedali, da so pač grešniki, a trdovratni grešniki, ki ne mislijo na pokoro, vsaj na svojo lastno ne, bi razočaran dejal: Potem se pa nikar preveč ne bahajte s svojo vernostjo, ker od verskega kapitala svojih dedov živite, ki pa vedno bolj kopni.

To obešanje in voglarjenje pred cerkvijo, s katerim se kvečjemu

erki nedeljsko-prazniške zapovedi zadosti, ne pa duhu, je v resnici naš narodni madež in sramota naših fantov, ki bi morali biti naš ponos. Čudno, kako jim je to prišlo v meso in kri. Menijo, da šele takrat polnomočni fantje postanejo, ko ne najdejo v cerkvi več pota delj kot za duri, še rajši pa ostanejo zunaj, čeprav na dežju, mrazu in snegu. Je imel prav tisti, ki je zanje ustanovil oslovsko bratovščino. Seveda to ni cerkvena bratovščina s kakimi odpustki, ker potem bi taki fantje gotovo ne hoteli biti njeni člani. Za patrona ima imenitnega osla, a vendar osla, tistega sv. Družine. Ko je namreč sv. Družina s svojim osličem v Jeruzalem romala, k velikonočnim praznikom, je šla seveda pobožno v tempelj. Osel je pa zunaj ostal. Tedaj prav pripraven patron za take fante, oz. njihovo bratovščino.

Očetje! Mi duhovniki smo že vse poskusili, kar smo vedeli in znali, da bi ta naš narodni madež izbrisali. Poskusite še vi! Povejte vsak svoj fantom, da ste bili vi kot mladi fantje sicer prav taki. Toda danes se vam taka fantovska objestnost naravnost smešna zdi in se bo njim prav tako, ko pridejo v vaša leta. Zakaj bi ji tedaj že zdaj ne dali slovesa in v čim lepšem in častnejšem iskali fantovskega ponosa. Če se zavednim krščanskim očetom posreči svoje sinove o tem prepričati, bo dolgoletna bitka dobljena. Javnost bo potem vedela, da zunaj cerkve ostaja samo še sodrga. Javno mnenje, javna obsodba je pa za take še edino strašilo. V Ameriki javno mnenje pravi: Ali hodi med službo božjo v cerkev, ali pa tisti čas sploh nikar blizu ne pojdi, če nočeš, da te policijski voz ne odpelje kot kalilca bogolužja. Zato ondi takih »javnih grešnikov« ne poznajo. Naši slovenski fantje so tista leta, ko so se kar vsipali v deželo, sicer tudi pri tamkajšnjih slovenskih cerkvah skušali vpeljati to grdo razvado. Ko so jih pa Amerikanci, oz. že amerikanizirani rojaki začeli po strani gledati kot zagovedne »greenhorne« ali »zelence«, ko imenujejo nove priseljence, ki še ne poznajo ameriške javne morale, so verni začeli v cerkev hoditi, sodrga se je pa zatekla v hudičeve kapele-salune (gostilne). Očetje, kaj bi z združenimi močmi res ne mogli tudi pri nas ustvariti takega javnega mnenja? Poskusimo, morda se nam pa le posreči. Hvaležno delo bomo zvršili!

HANS WIRTZ — K. R.:

Brat Frančišek v naši dobi

Skoraj samo ob sebi se razume, da v takem času tudi krivoverstva bohotno plenjajo. Vsi pogoji so tu, da ljudstvo kaj kmalu verjame, da je Cerkev ne samo v svojem zunanem zadržanju, ampak tudi v svojem nauku odpadla od evangelija in da je zatorej papeštvo utelešeni Antikrist. Kdor je s Kristusom, mora biti zatorej proti Rimu in proti papežu in njegovim škofom, prelatom, opatom in duhovnikom. Kristus, učenik, je bil zaničevan, preganjan; nasproten je bil nečimrnim silam tega sveta. Ni imel, kamor bi lahko položil svojo glavo. Papež, škofje, opati in prelati pa...

In tako drvi zmedeno ljudstvo v trumah za Petrom Valdusom in njegovimi »lyonskimi ubožci«, za albigenzi in vsemi mogočimi ločinami, od Davida iz Dinanta in Ortlieba iz Straßburga do katarcev in satanistov, ki obhajajo svojo »črno mašo« že v Rimu samem. Okrog leta 1200. na zahodu kar mrgoli krivovercev, ki uganjajo svoje pogubno rokodelstvo

od Rima do Londona, od Črnega morja proti Španiji, v severni Italiji in južni Franciji in ob Renu.

Lateranska cerkev ima resnično globoke in nevarne razpoke; človeku vzbuja strah, da je blizu razsula. In niti državniška sila in vladarska umetnost kakega Inocencija niti njegovo zgledno in strogo pravstveno življenje nimajo toliko moči, da bi podprli rušečo se baziliko.

To zmore in stori po posebnem božjem ukazu ubogi, goreči norec iz Assisija. Njegovo in njegovih preprostih bratov popolno življenje v duhu evangelija, njihove pridige in njihov junaški vzgled prihite — po volji božji — Cerkvi na pomoč, ko preživlja najhujšo krizo; celo dobo potegnejo kvišku in v ognju svoje serafske ljubezni pretalé človeštvo do zadnjega vlakenca, tako da skoraj prenové obličje zemlje.

Francišek hodi —

obdan od malega krdela svojih enajstih učencev — po umbrijskih dolinah kot nekoč Kristus po dolinah galilejskih in moli, pridiga, prepeva, vse objemajoč z neskončno ljubeznijo. »Kadar je prišel v kako mesto« — pripoveduje vrli Tomaž Čelanski — »se je razveselila duhovščina, zvonovi so zazvonili, možje so zaukali, žene zavriskale, otroci poskakovali od veselja. Često so mu prihajali nasproti z vejicami v rokah in psalme pojoč. Zlobnost lažnivih učencev je bila osramočena, vera Cerkve je triumfirala in krivoverci so se skrivali ob zmagoslavju vernikov. In vedno bolj naraščajo množice, ki jih Francišek zbira in jim duše vžiga s svetim plamenom te čudovite ljubezni. Zatégadelj se nikar ne čudimo, da je Francišek povsod na svojih potovanjih spreobračal duše, spravljal sovražnike, poravnaval razprtije in da je v višjem življenju, ki ga je vsepovsod prebujal, kjer se je prikazal, za dolgo zapustil stopinje, koder je bil on hodil.«

In Henrik Federer ne trdi preveč, ko pravi: »Nemogoče je izračunati, kako preobilen je bil pohlep po osvajanju in lakomnost trinajstega stoletja, ki jima je Frančiškovo uboštvo zavilo vrat; kako močno je oslabilo še dandanes silno drhtavico človeštva po imetju.«

Sv. Francišek govori na trgu.

Toda blagoviti vpliv asiškega ubožca na Cerkev in duha njegove dobe ni samo prenovil ideala ubožstva, marveč je segel mnogo dlje. Zakaj ko je tistikrat Inocencij III. dovolil sv. Frančišku in njegovim sinovom, da lahko svobodno obdelujejo polje kraljestva božjega, je s tem — nevede — napravil globoko zarezo v celotni razvoj verske in duhovne zgodovine zahodne Evrope. Pridige manjših bratov so nanovo poglobile versko življenje v širokih ljudskih množicah.

In potem njihov zgled! Ta neverjetni zgled junaške hoje za Križanim sredi sveta, čigar najvišji vzor — pri duhovnikih in pri laikih — je posest, užitek in moč. »Vzor«, ki ga kajpak samo nekateri maloštevilni dosežejo, medtem ko se velika množica vekomaj ne nasiti. Tako zavezajo nasprotstva in prepadi med posamezniki in med stanovi in razredi. Nasprotstva in prepadi, ki zevajo ob prelomu frančiškanskega stoletja tudi med deloma zelo aristokratskim klerom (ne izvemši benediktince) in najširšimi plastmi obubožanega in zaničevanega ljudstva. Premoščajo jih Frančišek in njegovi menihi prosjaki s svetimi mostovi novega krščanskega življenja v duhu pridige na gori. In po teh mostovih prihajajo ljudje od vseh strani z dotlej nepoznano pripravljenostjo na pokoro in notranjo prenovitev.

Hettinger z navdušenimi besedami popisuje, kako silovit učinek je imelo mlado frančiškansko gibanje v vseh krogih italijanskega ljudstva: »Tako je Frančišek prinesel mir v srca, ki so jih bile nove prilike pretresle; učil je odpoved sredi venomer naraščajočega bogastva; učil je ubožstvo nasproti razkošju v mogočno se razcvetajočih mestih; ponižnost tam, kjer so demokratične ustave vsakogar, ki se je poganjal, mikale in mu omogočale, da se je zavihtel kvišku; spravo v mnogih državljanskih vojskah med mestnimi strankami. Saj je bila ustava njegovega reda sama postavljena na demokratično osnovo — v določenih rokih so si vse predstojnike svobodno izbirali — prav kakor so meščani volili svoje priorje in župane... Zato so male svobodne države postavljale brate za tajnike, zakladnike, svétnike. V njihovih samostanih so se vršila posvetovanja, sklepale so se politične pogodbe, obravnavale postavbe. Neki brat je v Piacenzi pomiril plemiče in meščane; drugi je spravil sovražne si stranke v Parmii. V Milanu so frančiškani udušili prepire med meščani, s tem da so dobili razsodniško oblast. Vso Italijo so prepotovali in povsod snovali mir. V Comu so meščani, ki so jih premagale goreče besede fra Silvestra, obljubili, da nikdar več ne bodo izpregovorili usodnega gesla »gvelf« in »gibelin«, ko so vsi kristjani in Italijani. Fra Peregrino da Poesino je sklenil mir med Bologno in Benetkami, ki sta se vojskovali tri dolga leta.«

Sploh so se »mesta in minoriti v svojem razvoju vodili za roke. Mesta so postala domovina pridigajočih sinov sv. Frančiška in njihova verska usmerjenost duha se je v mestih udomačila. Posledica je bila, da se je zahodna omika poglobila. Beraški redovi so ločinarstvo močno potisnili v ozadje, kajti veliki verski prisrčnosti in toplini nevera ni mogla do živega. Tega ne svedoči samo njihovo brezprimerno razširjenje, veličina in pomen njihovih neštevilnih cerkva, marveč sploh vse, kar so vršili v službi naroda.« (P. dr. S. Brettle.)

Sanjska prikazen vélikega Inocencija torej ni bila fata morgana, nikakšno zračno slepilo, temveč najbolj osrečujoča resničnost. Zakaj asiški norec je najkrepkeje podprl Cerkev — Cerkev in vso zahodno kulturo.

Tragično navzkrižje. Viharno gibanje mladega frančiškanskega reda vedno bolj širi valove. Število manjših bratov raste. In s številom raste tudi njihova gorečnost in obseg njihovega polja.

Bratom se kmalu pridruži sveta družba frančiškank, ki jih vodi Klara. Nočejo biti kak premišljevalni red, temveč — kakor Frančišek in njegovi učenci — živeti v popolnem evangelijskem uboštvu in apostolskem delovanju.

Toda tudi tu se kmalu izkaže, da je surova sila resničnosti in vsakdanjosti močnejša kot pa neustrašenost velikega ideala. Odločujoči cerkveni krogi sklenejo: »Ne spodobi se, da hodijo ženske po svetu brez varnega doma kakor svete skitalke. Imeti morajo klavzuro in samostan.« Tako pa se mlada družba gospá čisto sama od sebe razvije v nov — premišljevalni red.

Frančišek je do svoje smrti nadvse bridko trpel, ker se je njegovo obnovitveno gibanje že kar kmalu izšlo v — red s stalnimi bivališči in lastnimi samostani in z vsem drugim, kar spada zraven. In prav tako so mu spodleteli vsi poskusi, da bi svoje osebno pojmovanje popolnega uboštva spravil z znanstvenimi stremljenji tega reda.

Natanko tako se je zgodilo s Klaro. Tudi ona se je — kakor poročajo — vse življenje z vsem žarom svoje velike duše borila za uresničenje svoje drzne zamisli — da bi združila popolno uboštvo z ženskim apostolskim delom. Borila se je in bila — premagana! Kajti ta ideal bi bila po mnenju odgovorne cerkvene oblasti morebiti v svoji lastni osebi lahko uresničila, nikdar pa se ne bi mogel uresničiti v velikem občestvu.

Kdo bi mogel grajati to mnenje kot napačno ali malodušno? Saj ima vso človeško pamet in skušnjo na svoji strani. Tako, kot je bil tisti-krat Inocencij, ko ga je brat Frančišek trpil s neumnimi prošnjami, — po človeško govorjeno — pametnejši! In ker o »toneči baziliki« in svetnici, ki jo podpira, ni bilo nove sanjske prikazni, ki bi ovrgla to človeško modrost, ni mogoče Cerkvi kaj očitati, ker se je upirala Klarinim nameram. Zakaj le-tej, ki razpolaga z razgledom in izkušnjami stoletij, je tragika vsega duhovnega in velikega v svetu bolj znana, kakor more biti posamezniku. Cerkev ve: da vsak vzor zgubi nekaj svoje moči in sijaja, če gre skozi človeške roke; četudi je ta človek heroj in svetnik...

Morda je oseba asiškega ubožca v tem izjema. V njem se je namreč ideal popolne hoje za Kristusom milostno stopnjeval do zadnjega dognanja. Kakor da bi s tem največjim verskim genijem vseh časov padla senca učlovečenega Kristusa na zemljo in jo pognala v nov razcvet!

(Naprej prihodnjič.)

P. ANASTAZ:

Ljubo doma, kdor ga ima

»Zdaj smo pa doma.« Izza vogala so nas pozdravila sveže umita okna snažne pritlične hišice. Na nerodni visoki stopnici nas je pričakovala domača hčerka; edina od 6 živih otrok je ostala doma. Za njenim hrbtom je v belem predpasniku pogledovala skozi starinska vežna vrata gospodinja, skrbna žena našega gostitelja.

»Tako domače je. Najrajši bi kar tukaj ostal; v tem božjem miru bi se res odpočil.« »Prosim, še na vrt pogledjte! Ko bi bili eno jutro pri

nas! Ta pogled na vodo in gozd na drugi strani in hribi v ozadju! Res se mi je priljubil ta kraj. Vsako jutro se zbudim ob štirih in poslušam, kako prijetno šumi voda, ko pada čez jez. Večkrat se na onem bregu oglašča tudi slavček.« »Lepšega pokoja si ne morete želeči.« »Hvala Bogu, otroci so preskrbljeni, žena je skrbna gospodinja, prava druga mati mojim otrokom. Najbolj se pa veselim enega tedna v letu; tistega ko se o počitnicah vsi zberemo doma; takrat je še posebno prijetno. Ob takšni priložnosti zavlada med nami svečano razpoloženje, ko pred kipom prešvetega Srca Jezusovega obnovimo družinsko posvetitev in se v njej tako živo spomnimo pokojne mame, da stopi tako rekoč k nam.«

Nehote se bo bralec spomnil svojega doma in se zahvalil Bogu zanj. Koliko hvaležnost mora v resnici čutiti vsakdo, da je in da sme biti, katoličan, da je svoboden, da ima dom, da ga vezi nežne ljubezni pritegujejo na očeta, mater, brate, sestre — morda tudi na grob kakšnega družinskega člana. Kako res iz srca lahko pomilujemo nesrečne boljše-vike, komuniste, ki ne poznajo toplote lastnega doma, ki jim je družina in družinska sreča tuja.

Mraz je v njihovih pokrajinah, mraz tudi v dušah. Saj ni ljubezni, ki bi ogrevala srca, plemenitila nravi, vezala moža in ženo, sina in hčerko drugega na drugega ter ljubega očeta in mater. Sama surova sila vlada tam.

»Kolektivni človek se ne more svobodno združevati in živeti v svoji družini. Zato je boljševizem uničil, kolikor se je le dalo, vsak osebnosten odnos med možem in ženo, starši in otroki, zato je prevrnil zakonsko pravo, zato pospešuje skupno vzgojo v vzrejališčih, kjer goje dojenčke kot kunce ali piščance. Spolne in ljubezenske sile so vredne le toliko, kolikor se dajo uporabiti za vzgojo in rast kolektiva. Zato boljševiki ne smejo poznati toplote in svetosti lastnega doma. Boljševik ne imej niti lastnega stanovanja. On ima samo prostor za spanje; če je le mogoče skupne spalnice, skupne jedilnice, kjer se uživa hrana v masah v velikanskih skupnih pitališčih.

Gradnja človeških prebivališč mora služiti izključno le kolektivizaciji človeka. Ogromne komplekse nagromadenih soban, ki jih urejuje skupna uprava, nadzoruje skupni vratar, greje centralna kurjava, prehranjuje ogromne skupne kuhinje s skupnimi jedilnicami, skupnimi govorilnicami, skupnimi spalnicami, skupnimi mehaničnimi pralnicami in tudi skupnimi otroškimi veldvoranami. Vse to naj človeka odtrga od lastnega srca, naj mu uniči lastno voljo, samostojno misel in naj ga nauči, da bo živel od rojstva do smrti, od jutra do večera po ukazih in potrebah kolektiva.

Tako temeljite ustanove za popolno uničenje družine in družinske naravne rasti in vzgoje si doslej satan še ni izmislil.

Od rojstva do smrti naj bo človek številka, postavka, točka v kolektivu in nič več. Kot dojenček številka v knjigi strežnice, v dolgi vrsti otroških posteljic; kasneje številka v otroškem zavetišču, v šoli, v mladinski organizaciji, številka v tovarni, v spalnici, v jedilnici, povsod kamor se gane.« (Naša pot III.)

Kje je tukaj tisti vzor družine, kakršnega je imel v načrtu Stvarnik, ko je blagoslovil dve novi stvari, živi, umni, obdarjeni s svobodno voljo?

»Neomadeževane zakonske zveze dostojnost in čast se more najboljše spoznati iz tega, da Kristus Gospod, Sin večnega Očeta, ko je sprejel človeško naravo padlega človeka, ni le hotel tudi rodbinske zveze,

ki je početek in temelj človeške družbe, na poseben način zajeti v svoji ljubezni polni načrt, ki je po njem izvršil vesoljno odrešenje, temveč jo je, obnovljeno v prvotni čistosti božje ustanove celo povišal v pravi in velik zakrament nove zaveze. (Začetek okrožnice o krščan. zakonu.)

»Bog je ustanovil zakon kot zvezo moža in žene, da bi v družini oče, mati in otroci imeli tiho zavetišče skupne sreče. Mož potrebuje ženo, da mu gospodinji, žena moža, da ji je opora v življenju, otroci očeta in matere, da skrbita zanje, ko si sami še ne morejo pomagati, da jih vzgajata in uvajata v življenje. Zato je narava sama vsadila v človeško srca čudovito moč ljubezni, ljubezni moža do žene, ljubezen otrok do staršev in staršev do otrok. Ta ljubezen jih družijo, ta ljubezen jih osrečuje, ta ljubezen jim pomaga preko težav, ki brez njih ni življenja na svetu.« (Naša pot XIII.)

Komunizem nima nobenega umevanja za te čudovite naravne postave in uredbe. Zato naj tisti, ki že nad živilskimi izkaznicami godrnjajo in si žele komunistično svobodo, hitro pokličejo komunistične, boljševiške agitatorje, da jim bodo vzeli še to ter jih očili od vseh dragih doma, da jim bodo iz domov odnesli vse dragocenosti in jim za lepe obleke dali ničvredne cunje. Naj pridejo, saj jih čakajo z odprtimi rokami, da jim prineso toliko zaželjeni »raj na zemlji«!

DR. P. HILARIN FELDER O. CAP. — ATOM:

Franciščanska znanost

Apostolsko delovanje in apostolsko življenje sta tudi dva vidika, s katerih je Frančišek presojal znanost v redu. Apostolsko delovanje je dalo frančiškanski znanosti pogon, apostolsko življenje pa je postalo njeno pravilo.

Frančišek in njegovi učenci so poznali le en idealen okoliš svojega udejstvovanja: Apostolsko delovanje. Zato je tudi znanost za nje le v toliko prišla v poštev, v kolikor je bila posredno ali neposredno potrebna ali vsaj koristna za upravljanje pridigarske službe in zakramenta sv. pokore. Znanosti, ki bi bila sama sebi namen, v redu nikoli ni bilo. Sveti Bonaventura poudarja to še ob času, ko je študij v redu že najlepše cvetel, še bolj torej to velja za prva desetletja reda in posebno še za čas življenja ustanovitelja.

Sveti Frančišek sam ni bil ne učenjak, ne izobraženec. Kot posebno naj omenimo, da sta že Roger iz Wendovra († 1236) in njegov naslednik Matej iz Pariza vedela povedati, da je »Frančišek že od nežne starosti študiral znanosti in bogoslovne vede ter si iste popolnoma prisvojil«. Njegovi življenjepisci pa nasprotno poudarjajo, da je bil neizobražen in da je zrasel brez pouka. Tudi Frančišek samega sebe imenuje idiota.

Preveč dobesedno seveda tega ne smemo vzeti. V jeziku srednjega veka pod besedo idiot niso razumeli le neizobražence, ampak laike v nasprotju s kleriškim (duhovniškim) stanom, ker je bil ta skoro izključni nosilec višje šolske izobrazbe. V jeziku reda pa se imenujejo bratje laiki enostavno idioti radi razločka od mašnikov. V tem smislu je bil Frančišek idiot in isti izraz je tudi lahko uporabljal splošno za vse svoje prve tovariše, čeprav marsikateri izmed njih za tedanja čas nikakor niso bili neizobraženi. In v resnici se je Frančišek v svoji mladosti naučil vsaj

brati in pisati, bil je deloma zmožen tudi francoščine in latinščine ter je poznal poezijo in umetnost petja Duečenta. Imel je torej izobrazbo, ki je bila običajno lastna viteškim trgovskim sinovom.

To svoje omejeno znanje je skušal pozneje tekom svojega redovnega življenja ne samo z molitvijo, ampak tudi s študijem pomnožiti. Če se je čutil potrtega, če sta bolezen in trpljenje grozila vzeti mu veselost duha, se je vedno zatekel k branju sv. pisma, tudi starega zakona, in vedno je v njem našel zaželeno razsvetljenje, pokoj, mir in radost. Tudi drugače je rad bral svete knjige, in kar je enkrat s svojim duhom prevzel, se je neizbrisno vtisnilo v njegovo srce. Tako mu je njegov spomin služil kot knjižnica, ker je to, kar je prebral in slišal v stalnem premišljevanju preokusil. To učno metodo, ki nasprotuje oni, ki obstoji v branju mnogih knjig, je smatral za najzanesljivejši način, da si izobrazi svojega duha. Da bi si pridobljeno znanje poglobil, je s svojci večkrat razpravljal o spornih vprašanjih, in čeprav mu je manjkala znanstvena uglašenost oblike, je toliko bolj stopila na dan bistrost in moč njegovega razuma. Kjer drugi kljub šolski izobrazbi in umskemu trudu, kljub metodičnemu načinu ne pridejo do cilja, tam on zadene pravo. njemu je bil dan srebrnosvetel pogled, za kar se celo nadarjeni s težkim trudom zastonj borijo.«

Neprimerno važnejše kakor ta naravni vir njegovega znanja pa je bilo nadnaravno in izredno razsvetljenje božje.

Poroki so si namreč edini v tem, da je imel Frančišek v bogoslovnih zadevah prav edinstveno znanje. Govoril je o najvišjih skrivnostih svete vere, o najtežjih vprašanjih, o najtemnejših mestih svetega pisma z občudovanja vredno jasnostjo, natančnostjo in temeljitostjo. Celó izobraženi duhovniki, doktorji in cerkveni knezi so »idiota« prosili za pojasnilo v zadevah, kjer jim njihova znanost ni več zadostovala. Nek učenik bogoslovja iz pridigarskega reda je po enem takih pogovorov s Frančiškom priznal: »Bratje moji, bogoslovna znanost tega moža se dviga na perutih resnice in bogogledanja kakor orel proti nebu, medtem ko naša znanost trudoma po zemlji leze.«

(Dalje prihodnjič.)

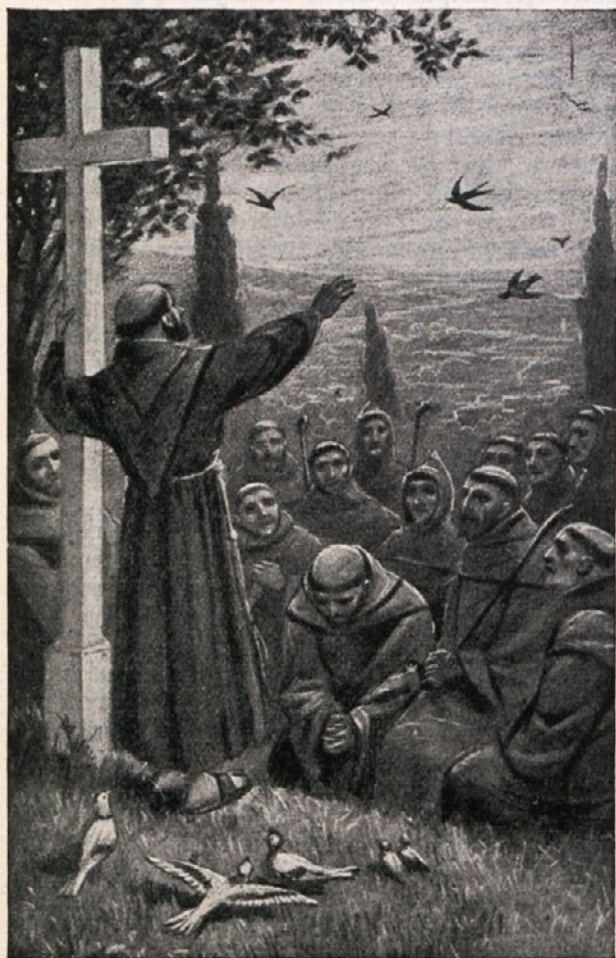
LOVRO HAFNER:

Sveti Frančišek seraf ljubezni trpljenja Jezusovega

Ko se je naš sveti serafinski oče Frančišek odmaknil svetu in posvetil Bogu, je sklenil vršiti in opravljati tisto sveto opravilo, ki bi Bogu najdopadljivejše, njegovi duši pa najkoristnejše. Trikrat zaporedoma je odprl sveto pismo in vselej je našel besede: »TRPLJENJE NAŠEGA GOSPODA JEZUSA KRISTUSA«. S tem je spoznal, da je premišljevanje trpljenja našega božjega Odrešenika Bogu silno dopadljivo in duši neizmerno koristno. Sklenil je se te pobožnosti poprijeti in v njej najti svojo popolnost in svetost.

O, ko bi tudi mi spoznali, kako resnično velik zaklad je v tem premišljevanju, kako neizmerno dragocen in neusahljiv vir milosti teče iz te pobožnosti na naše duše.

Sveti Bonaventura uči: Kdor hoče in želi napredovati v čednostih in milostih, naj *vsak dan* Gospodovo trpljenje premišljuje. Pravi, da ni nobeno opravilo duši koristnejše, kakor premišljevanje trpljenja Jezusa

Sv. Frančišek kaže svojim bratom križ.

Kristusa. Sveti Alfonz pa pristavlja: Kdor trpečega Gospoda premišljuje, temu zagori v duši ogenj velike ljubezni do Njega. Naš sveti serafinski oče Frančišek je bridke solze točil, ko je videl sveto podobno Križanega in ravno v premišljevanju Gospodovega trpljenja je postal *velik seraf ljubezni božje*. Naj nam njegove vtisnjene svete rane vžgo plamtečo ljubezen do križanega Jezusa, Da, resnično, to premišljevanje budi in vnema v naših srcih sveto ljubezen, ki je neobhodno potrebna za dosego večnega življenja. Če pozabimo na trpljenje Odrešenikovo in če ne gojimo te lepe pobožnosti, postanemo kaj kmalu mlačni za molitev in dobra dela, posvetnost se nas prijemlje in v grehe zaidemo.

Zakaj je tako malo ljubezni do Jezusa? Zato ker je tako malo število onih, ki Njegovo trpljenje premišljujejo in zato pa tudi toliko nehvaležnosti do Njega.

Baltazar Alvarez toži: da je začetek vsega hudega med nami, nepo-

znanje zakladov, ki jih imamo v Kristusu. Zato v svojih spisih neprestano vabi in kliče, naj vedno premišljujemo Jezusovo bridko trpljenje, pravi: dokler nimamo križanega Jezusa v srcu in v mislih, toliko časa ne moremo rasti in čednostih in dobrih delih. Če pa hočemo, da bo naša večnost srečna, pa moramo skrbeti, da rastemo v dobrem. Če žito na polju ne uspeva, bo slab pridelek. Če pa duša v čednostih ne napreduje, bo zanjo žalostna žetev ob dnevu pravične sodbe.

Pomislimo, da nam je Jezus z besedo in dejanjem pokazal, kako zelo želi, da radi in pogosto mislimo na njegovo trpljenje in njegovo smrt. Neposredno pred svojim trpljenjem je ustanovil daritev svete maše, ki naj vsak dan na nekrvavi način obnavlja njegovo krvavo daritev na križu. Tudi v zakramentu svetega Rešnjega Telesa nam je zapustil spomin svojega trpljenja. Zato so vsi sveti in bogoljubni kristjani

vseh časov radi premišljevali Kristusovo trpljenje, mnogi izmed njih, zlasti naš sveti oče Francišek, se je v tem posebno odlikoval. Tudi naši predniki so prav goreče častili Jezusovo trpljenje. Molitev svetega križevega pota jim je bila posebno priljubljena. Ne samo žene in dekleta, tudi možje in postavni fantje so opravljali to pobožnost in častili »bridko martro«. Danes žal tega ni več ali pa malo. Skrbimo, da se bo ta pobožnost zopet dvignila in poživila med našim ljudstvom. Dajmo lep zgled mi, tretjeredniki, molimo skupno, kjer je to težje, pa posamezno vsak dan sveti križev pot.

Ko je sveti Avguštin gledal in premišljeval ranjenega in umirajočega Zveličarja na križu, je ves vnet ljubezni do Njega molil: »Zapiši, moj prelubi Zveličar, svoje rane v moje srce, da bom tvojo bolečino in ljubezen spoznal, ker če gledam tvojo bolečino, ki si jo ti zame trpel, o moj Bog, potem bom voljno prenašal vse težave in bolečine, in če premišlujem tvojo ljubezen, ki si mi jo v svojem trpljenju izkazal, potem ne bom mogel ničesar ljubiti razen tebe.« O življenju svetega Jožefa iz Leonise se pa bere, da je imel silno bolečo rano. Poklicali so zdravnika. Zdravnik ga je hotel zvezati, da bi mu mogel izrezati rano. Svetnik pa vzame v roko sveto razpelo in reče: »Čemu vrvice in vezi? Glejte, tukaj so moje vezi, iz ljubezni do mene na križ pribiti Zveličar me veže s svojimi bolečinami, da iz ljubezni do Njega vse muke potrpežljivo prenašam.« Mirno je trpel hude bolečine, njegove oči so bile uprte v podobo Križanega, ko mu je zdravnik rezal rano.

Resnično, vso srčnost, moč in svetost so svetniki božji zajemali iz trpljenja Jezusovega. Oh, tudi naše življenje bi bilo povsem drugačno, če bi imeli vedno pred očmi in v srcu Gospodovo in Marijino trpljenje. Radi bi opravljali ponižna dela ljubezni. Jezusovo sveto trpljenje bi nas ojunačilo za vse težke boje življenja. Pripravljeni bi bili dati življenje za resnico, da je Jezus Kristus Sin božji. Za vsako nezasluženo preziranje in ponižanje bi bili Bogu hvaležni in ona lepa ponižnost in modrost, ki je svetu nespamet, bi živela v nas. Goreče bi razširjali božje kraljestvo v lastni in v dušah drugih ljudi. Naša molitev bi bila bolj zbrana, goreča in stanovitna. Imeli bi duha pokore in pravega kesanja. Prejeli bi milost svete stanovitosti. Postali bi vneti častilci in dobri otroci Marijini. Ljubezen božja bi izžgala strupeno klico samoljubja iz naših duš. Prejeli bi moči, da bi mirno trpeli, kadar nas svet krivo sodi, ostali bi ponižni in edini.

Bratje in sestre tretjeredniki! Časi so resni, težki, hudi. Ne živimo samo v strašni svetovni vojni za nadoblast imperijev, temveč tudi v najhujšem boju, kar jih pomni zgodovina, za kraljestvo Kristusovo. Ne buči valovje nevere in pokvarjenosti samo po zunanjem svetu, tudi do naših domov in pragov je že pripljuskalo. Bodimo junaki, zvesti in hrabri vojščaki Kristusovi, oboroženi s ščitom žive vere in orožjem goreče in stanovitne molitve. Samo z molitvijo bomo izprosili in priklicali božje usmiljenje na nas. Naš sveti oče Francišek, *seraf ljubezni trpljenja Jezusovega*, pa naj nam izprosi milost, da tudi mi njegovi otroci spoznamo, da je premišljevanje našega božjega Odrešenika v njegovem trpljenju Bogu silno dopadljivo in našim dušam neizmerno koristno. Oklenimo se tudi mi te pobožnosti, stopajmo vsak dan od postaje do postaje svetega križevega pota. Zatekajmo se v globoke svete rane Jezusove in molimo: Gospod, v Tebi hočemo živeti in umreti, da dospemo končno tja, kjer si Ti »SLADKOST VSEH SVETNIKOV«!

Sveta Koleta

Devica — klarisa

(6. marec)

Kakor je že priletna Sara po milosti božji dobila sina Izaka, kakor je Elizabeta na stare dni spočela največjega med preroki, Janeza, čigar ime pomeni Božja milost, tako je bila tudi naša svetnica otrok milosti. Bog jo je podaril materi leta 1381., čeprav je imela že šest križev, ker je tako vztrajno prosila Boga za otroka. Staro francosko mesto Korbie se ponaša s tem, da je bilo rojstno mesto svetnice in videlo vse njene izredne čednosti. Ko je bila Koleta še majhna deklica, je bila najbolj vesela, če je smela moliti, miloščino deliti in svoje telo mrtviti. Ker je bila nenavadno lepa, se je bala, da je ne bi ta milina pogubila. Zato je prosila Gospoda, naj ji vzame vso lepoto. Bog jo je uslišal: dal ji je temno polt in ji urezal resne gube po obrazu. Nato si je izbrala majhno stanovanje ob cerkvi, kjer je hotela vse življenje preživeti kot puščavnica - tretjerednica. Toda božja Previdnost jo je namenila za obnoviteljico klaris. Ponižna devica se je te naloge silno branila. Tedaj pa je onemela in oslepela. Šele ko se je popolnoma vdala v božjo voljo in zatrjevala: »Gospod, kaj hočeš, da storim? Glej, na vse sem pripravljena!« ji je Bog razvezal jezik in odprl uho. V zaupanju na božjo pomoč je zapustila svojo samoto in ustanovila z apostolskim privoljenjem sedemnajst samostanov za klarise, v katerih je zaživel prvotni duh svete Klare. Vse težave, nasprotovanja in sovražnosti je junaško prenašala. Dobri Bog je njeno delovanje podprl z mnogimi čudeži. V ponižnosti in ubožstvu, molitvi in preprostosti, v ljubezni do sester in ubogih grešnikov, ki jo je drugim priporočala, je sama najbolj blestela. Ta druga mati klaris je umrla v Gontskem samostanu 6. marca 1447. Papež Pij VII. jo je slovesno prištel med svetnike.

Premišljevanje: O telesni lepoti

1. **Nevarnosti telesne lepote so velike.** Res je, da je lepota božji dar, toda zaradi izvirnega greha je »mišljenjé človekovega srca hudobno od njegove mladosti« (1 Mojz 8, 21). Zato ne gledamo v lepem človeku toliko posnetka neskončno lepega Boga kakor predmet svoje poželjivosti. Tako se je tudi sveta Koleta junaško odločila in prosila Boga, da ji vzame vso lepoto. — Ali nisi tudi ti drugim v pohujšanje ali celo v greh?

2. **Telesna lepota ovane.** Sveti Duh opominja: »Vsa krasota je navidezna in lepota minljiva« (Preg 31, 30). Hitro, hitro mine čas, mine tudi lep obraz. Zato nas opominja Hoja za Kristusom: »Ne povzdiguješ, če si velik in zal; najmanjša bolezen ti lahko razdene in ogrdi telo!« (1, 7.) — Ali si tudi ti doslej preveč dajal na telesno lepoto? Pri sebi, pri drugih?

3. **Prava lepota je samo dušna lepota.** To lepoto je imela tudi sveta Koleta. Pred Bogom in pred ljudmi je blestela v čudovitih čednostih. Lepo telo brez lepe duše je samo lupina gnilega jabolka. Če nisi baš lep na zunaj, pa si prizadevaš za čednostno življenje, tedaj imaš pravo lepoto, ki se bo v nebesih razcvetela in krasila tvoje telo. — Prizadevaj si tedaj samo za notranjo lepoto!

Molimo. Sveto devico Koletu si, Gospod Jezus Kristus, preobložil z nebeškimi milostmi; nam pa, prosimo, podeli to milost, da bomo na zemlji njene čednosti posnemali, in v nebesih z njo večno veselje uživali. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

P. HUGO:

Naš kitajski misijonar piše

Dolgo že nismo dobili od našega kitajskega misijonarja p. Baptista nobenega glasu. Med to vojno viхро ga tudi nismo pričakovali. Vsak pač nerad piše, če ne ve, kaka usoda bo njegovo pismo zadela. Zato smo se kar začudili, ko smo te dni prejeli njegovo pismo. Bilo je priporočeno. Mislili smo, da je najmanj dva meseca hodilo. A je prišlo v enem mesecu. Oddano je bilo 22. dec., prejeli smo ga 22. jan.

In kaj piše? Predvsem pravi, da redno prejema Cvetje in ga z veseljem prebira. Posebno ga veseli, da ga tiskamo v lastni tiskarni. Nadalje se zahvaljuje, da smo se spomnili v listu 40-letnice njegovega mašništva (28. sept. 1899) in smrti njegove sestre Marije. Glede svojega mašniškega jubileja pravi, da so ga njegovi kristjani in katehumeni od blizu in daleč slovesno proslavili. Tudi prevz. misijonski škof msgr. Massi so tako uredili, da so imeli za to priliko na njegovi misijonski postaji sv. birmo. Z njim je prihitel na slavnost višji redovni predstojnik z več sobrati. O svoji rajni sestri Mariji pa dostavlja, da je z njo zgubil tako rekoč drugo mater in vsekdar zvesto pomočnico pri svojem misijonskem delu. Celo svoje težko prislužene prihranke v znesku 6000 din je zapustila v njegove misijonske namene.

Nad vse pa ga je vzradostila vest, da je zopet eden iz naše srede odšel v kitajske misijone. To je p. Marian Valenčak. Ko je namreč to pisal, še ni vedel, da mu je vojna zaustavila pot. Mislil je, da je že na misijonski šoli v Pekingju. A upamo, da ne bo več dolgo, ko se mu bo odprla. Potem bo takoj pohitel za vzorom. Saj komaj čaka. Glede svojega misijona v Švejcianu pri Hankowu pa poroča, da se kljub vsem homatijam še kar lepo razvija. Tudi preteklo leto se je število vernikov za več sto pomnožilo. Misijonska postaja Kristusa Kralja, ki je obenem redovna rezidenca, je morala biti povečana, ker bo dobil misijonskega pomočnika, rojenega Kitajca Antona Jang, ki je bil 1. dec. posvečen. Delo narašča, on pa peša. »Hitro se staramo,« pravi »saj sem pri svoji slabotnosti priribal do te starosti, (66 jih ima že za seboj) k temu mi je po božji previdnosti in dobroti pripomoglo dolžnostno misijonsko delo.«

Kar ga je prav za prav nagnilo k pisanju, je pa stiska, v kateri se nahaja. Pri vladajoči draginji misijonski uslužbenci, zlasti učitelji, zahtevajo večjo plačo, kar jim ni zamere. On je pa pri bori misijonski podpori, ki jo dobiva, ne zmore. Zato je moral že deset misijonskih šol zapreti. Pa jih bo moral še več, če ne bo dobil izdatnejše podpore. Poleg tega se pa armada bednih in ubogih na zimo pomnoži. Ti se najrajši na misijon navale. Mnogi ne prosijo, ampak zahtevajo, češ, da so jim dolžni pomagati. Lani, pravi, je parkrat cela truma, do sto oseb, oblegala misijonsko postajo in zahtevala pomoči, da jih je komaj pomiril. Letos se boji še hujšega navala, ki se lahko spremeni v ropanje in pustošenje, ker mnogi niso samo ubogi, ampak tudi revolucionarni.

Mi bi mu radi nekoliko pomagali iz te stiske, s tem, da bi mu poslali nabrano misijonsko podporo. Toda zaenkrat so nam radi denarne zapore roke zvezane. Seveda bomo poskusili, če bo moč najti kak postavni izhod iz te zagate. Ako ne, naj vsaj ve, da njegovi dobrotniki še niso pozabili nanj in ne bodo. Če mu za to, kar ima tukaj zasiguranega in naloženega, tamkaj kdo kaj upa, si lahko kaj izposodi. Menda ja ne doživimo kake take inflacije kot v prejšnji, oz. po prejšnji svetovni vojni.

Nekoliko nas je pa misijonar v svojem pismu pokregal. Zato, ker smo za 40-letni mašniški jubilej njegove misijonske zasluge malo omenili. Piše, da bi tisto čisto lahko izostalo. Medtem se je pa nekdo drugi, ki od bližje pozna njegovo delo, oglasil in mu še lepše priznanje dal. To je dr. p. Aleš Benigar, O. F. M., po rodu zagrebški Slovenec, a član bratske hrvatske provincije sv. Cirila in Metoda, profesor bogoslovja v centralnem semenišču v Hankowu. V hrvatskem glasilu III. reda »Glasnik sv. Franje« piše o njem:

»V Hankowu biva z menoj še en prečastiti oče, ki je že pravi star vojak in preizkušen misijonar na Kitajskem, namreč p. Peter Baptist Turk, ki je doma iz Novega mesta v Sloveniji in je član bratske slovenske redovne okrajine. Na Kitajskem je že skoraj 40 let in nikoli se ni vrnil na oddih v domovino. Svoje duhovniško življenje je preživel na Kitajskem v težavnem delu za razširjenje Kristusovega kraljestva. Pravim, da je to zelo težaven posel. Vso težo in vse zasluge Bog gotovo ne bo meril samo po zunanji odpovedi, dasi je življenje misijonarja najbogatejše že polno tistih odpovedi, ki so združene s poukom odraslih katehumenov v katekizmu in v navajanju h krščanskemu življenju in krepostim. Prvih 25 let je preživel p. Turk na vzhodu apostolskega vikariata, ki je bil pred nedavnim proglašen za samostojen vikariat. Pričeta tega njegovega življenja, med njimi nedavno umrli škof v Wuchangu, msgr. Espelage, so mi povedale, da je prav gotovo on ustanovitelj tega vikariata, ker je ondi z lastno roko krstil gotovo preko 8000 ljudi. Kdor pozna težave, s katerimi se mora boriti misijonar na Kitajskem, bo razumel, kaj se to pravi. Pretrpeti je moral poplave, napade razbojnikov, komunisti so ga odpeljali v ujetništvo, toda vse to je prenesel kljub svojemu šibkemu zdravju. Danes vodi misijonsko okrožje, ki se razteza na severozapadu od mesta Hankowa, osrednja postaja mu je Švejcan (predmestje samega Hankowa). Tukaj je sezidal krasno cerkev Kristusa Kralja, rezidenco in šolo, vse to z miloščino, ki jo je dobil od Slovencev. Vikariat je postavil dispanzer, drugo šolo za deklice in samostan za FMM. Ko sem prišel na Kitajsko, ondi še ni bilo nikakršne cerkvene postojanke, vse je nastalo v zadnjih 10 letih pod njegovim vodstvom in je vse plod njegovega dela. Kljub svojim 67 letom in svoji bolehnosti, neprestano dela v svojem okrožju. On je pravi vzor ubogega misijonarja in resničen ponos svoje domovine. To so veliki moške, ki jih domovina na žalost ne pozna.«

Upamo, da ga ne bo zlasal, ko bo to bral in ko se bosta sešla. Saj vsi vemo, da njemu ni za priznanje in da bi mu bili napravili uslugo, ako bi bili o vsem tem molčali. A gre za stvar. Misijonski dobrotniki naj vedo, koga podpirajo in kaj je s pomočjo njihove podpore dosegel, da se jim bodo za naprej srca in roke še radodarnейše odpirale. Ker bo letošnje jesen 40 let, kar je šel za svojim misijonskim vzorom, mu že naprej vsi želimo: Bog Vam daj ućakati še zlati misijonski jubilej!

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. Radi ljubljanskega sv. misijona, ki bo od 15. do 25. marca, odpade mesečni tretjeredni shod za ljubljansko skupščino. — Prihodnji shod bo torej meseca aprila na Belo nedeljo ob 4 popoldne.

Kamnik. Radi pustne zadostilne pobožnosti na šutni, odpade zadnjo nedeljo meseca februarja tretjeredniški shod in se preloži izjemoma na PRVO NEDELJO MESECA MARCA ob navadnem času. Potem bo še zadnjo nedeljo marca, t. j. dne 30. marca običajni mesečni shod. Pridite gotovo na shod! — Bog plačaj vsem, ki so darovali večje ali manjše vsote za cerkev ali za pozlatitev keliha in ciborija ali za druge prilike!

Ljubno na Gorenjskem. Prebiramo v Cvetju, Kako se gibljejo skupščine III. reda po drugih krajih in nas je prišla želja, da bi še mi dali od sebe znak življenja.

25 nas je udov, ne vštevši onih, ki pripadajo vnanjim skupščinam. 25 prihaja »Cvetja«, takšna je bila volja: vsak ud svoje glasilo. Po možnosti imamo shod vsak mesec; druga nedelja v mesecu je naša. Tu se seznanjamo o dolžnostih, ki jih stavi na nas III. red. Vedno je polnoštevilen obisk. Tudi ne zamudimo nikoli onih dni, ko si z vesoljno odvezo ali s popolnimi odpustki utrdimo voljo za vestno izpolnjevanje kršč. poklica v duhu spokornosti Bogu vzgledno služiti. Obetajo se nam v tekočem letu tudi tridnevne duhovne vaje. — Velik praznik je bil za skupščino dan Svečnice, ko je šest sestra med ganljivimi obredi, ki jih je opravil g. dr. p. Roman Tominec skupno z domačim g. voditeljem, položilo tretjeredniške obljube. Drugi smo jih na tihem poživljali v neomajni volji, živeti in delovati po navodilih, ki nam jih je v prekrasnih besedah predložil g. pater: to je v zvestobi do evangelija v malem in najmanjšem. Ko je novim sosestram prednica delila poljub miru in nudila križ v počescenje, smo se živo zavedli: ljubezen mora vladati med nami in ljubezen ter mir moramo pospeševati s svojim zgledom. Za vse to bomo našli v križu moč. Križ je naš življenjski delež in bo enkrat tudi naše veliko plačilo. Brez tožbe in tarnanja ga poljubljamo, kadar koli nam obteži naše dneve. — Še tega ne smemo pozabiti, da smo se vsi zedinili z voditeljevim predlogom, naj bi skupščina ob smrti vsakega uda oskrbela nekaj sv. maš. Prva je bila deležna tega sestrinskega duhovnega daru 4 sv. maš † sosestra Marija Langus, vdova, vzorna krščanska mati, ki je bila v njenem trpljenju največja uteha vsakodnevna sv. maša s sv. obhajilom. Ob njenem pogrebem opravilo je g. voditelj razsvetlil vso cerkev in s tem poudaril njen svetli vzgled molitvenosti, dobrotelnosti, popolne predanosti Bogu kljub dolgoletnemu duševnemu trpljenju in klic k dopolnjenju vrzeli, ki je z njenim odhodom nastala. — In končno naj še omenimo, da je naša skupščina z mesečnimi prispevki omogočila mnogim družinam, da prihaja v hišo nabožni verski list, ker se zavedamo, da moramo biti aktivni v Cerkvi, zlasti tretjeredniki.

Ivan Špendal, župnik.

Novo mesto. V začetku letošnjega leta se oglašamo zopet v našem stanovskem listu »Cvetje« o delovanju naše skupščine. Kakor navadno, se vrstita tudi pri nas žalost in veselje. Žalost, ker smo zgubili toliko dobrih članov naše novomeške skupščine.

Od zadnjega poročila, ki je bilo ob koncu leta 1939., nam je smrt pobrala kar 13 članov in sicer: Gregorič Nežo, Hrastar Frančiško, Fink Nežo, Pirnarja Martina, Bajde Marijo, Durini Marijo, Štibilj Rozalijo,

Turk Marijo (sestro našega kitajskega misijonarja p. B. Turka), Lubi Ano, Zupančič Frančiško, Vovko Ivano, Repovš Ivano in Šetina Franceta. — Posebno po Šetina Francetu, ki smo ga letos pokopali dne 29. januarja, nam je bilo hudo. Saj je bil ves pravi tretjerednik. Veliko let je deloval v predstojništvu naše skupščine, kjer je s svojo modro besedo dal masikateri dober nasvet. Z veselim ponosom je ob vsaki priliki ponesele zastavo sv. Frančiška ob cerkvenih svečanostih. Zelo goreče je častil in ljubil božjo in našo presladko Mater Marijo. Večkrat je poromal k Njej na Brezje, kjer ga je pred leti čudežno ozdravila. Lansko leto je obhajal svoj zlati jubilej v spokornem redu. Pripeljali so ga, ker je bil od kapi zadet, k proslavi 50-letnice redovnega jubileja, kjer je bil ves srečen in zadovoljen. V bolezni (dve leti je bil priklenjen na posteljo) si je pogosto zaželel p. voditelja, ki mu je lajšal trpljenje in mu dajal tolažila sv. vere. Naj se zdaj on in vsi gori navedeni spominjajo nas pri sv. Frančišku, kakor se jih bomo tudi mi v svojih molitvah.

Končno še nekaj veselega. Udeležujemo se kaj pridno shodov in vseh pobožnosti, posebno tistih, ki nam jih nasvetuje g. p. voditelj. Zdaj opravljamo (pisano 3. II. 1941) devetdnevno na čast Lurški Materi božji za mir. Veselimo se tudi prihodnjega misijona v naši sosednji župniji Šmihel, ki bo v prvi polovici meseca marca. Prav zelo nam je bilo priporočeno, naj prosimo dobrega Boga, zlasti v svojih redovnih molitvah, ki jih opravljamo po naročilu in po namenu sv. Cerkve, za uspeh in blagoslov šmihelskega misijona. Svoj list »Cvetje« radi bemo. Tudi agitirali smo zanj in ne brez uspeha. — Naše odbornice so veliko pripomogle k zbirki za misijone p. Baptista Turka, saj je že pripravljena vsota 4038 din. Čeprav so hudi časi, se je kljub temu nabralo precej več kakor lani. Ne hvalimo se, prav pa je, da tudi kaj zvedo o našem delu. Sicer bi mislili, da spimo. Vstopilo je tudi lepo število kandidatov v naš red, da vrzel ne bo prevelika. Bog daj, da bi bilo to leto za nas mirno, za kar vsak dan prosimo Boga in našo zavetnico Marijo, Kraljico miru.

Adolf Plaper, tajnik.

ZAHVALE:

Podpisani se pristrčno zahvaljuje vsem blagim dobrotnikom, ki so lansko leto zastonj poslali prebrane nabožne liste ali knjižice za naše revne delavce v Studencih pri Mariboru. Te zvezke se jim istotako zastonj deli. Morda pa le pade marsikatero zrnce svetih nauk iz teh listov na dobra tla ter obrodi ob svojem času dušnega sadu. Podpisani se priporoča še vnaprej s hvaležnim: »Bog plačaj!« — **P. Marko Fišer**, kapucin, Studenci pri Mariboru.

Zahvaljujem se božjemu služabniku škofu Frideriku Baragu za ozdravljenje moje sestre. Nad eno leto je imela hude bolečine v nogi. Bali smo se, da ji bo ostalo vse življenje. Začeli smo devetdnevno na čast škofu Baragu. Že med devetdnevno so vse bolečine izginile in zdaj lahko opravlja vsa najtežja dela. Priporočam vsem, naj se v svojih težavah obračajo v molitvi na velikega priprošnjika Friderika Baraga.

Ana Vidmar.

Zahvaljujem se sv. Antonu Padovanskemu, ki mi je izprosil, da sem dobila povrnjeno izposojeno vsoto denarja, za kar sem imela že tako malo upanja. Ob tej priliki sem darovala za kruh sv. Antona in za afriške misijone.

M. K.

Marija Čokert se zahvaljuje sv. Tadeju za hitro pomoč v hudi stiski.

Veliki križarji na božičnih počitnicah.

Saj vsak ve, kje smo jih preživeli. Kajpada, v Hotavljah v svoji počitniški koči. Vzeli smo s seboj smučke, pa smo jih samo prve dni mogli rabiti. Na novega leta dan je namreč nastalo južno vreme in sneg nam je skopnel. Pa smo se vseeno dobro imeli. Saj imamo polno drugih iger na razpolago in v zakurjeni koči je tako prijetno. Da je včasih prišlo do vročih debat, je samo ob sebi razumljivo. Pa to se kmalu vse pozabi.

Vsako jutro smo šli k sv. maši, ob delavnikih v podružnico sv. Lovrenca v Hotavljah, v nedeljo in na novega leta pa smo šli k fari na Trato. Vsako jutro smo prepevali med sv. mašo ljubke božične pesmice.

Posebno slovesno smo obhajali Silvestrov večer ali starega leta večer. O mraku smo med molitvijo angelskega čiščenja pokadili in blagoslovili vse prostore v hiši, kot velewa stara slovenska navada. V vselem razpoloženju smo čakali novega leta, ki smo ga začeli z molitvijo. Četudi smo do polnoči bedeli, smo šli na novega leta dan vsi k sv. obhajilu in smo tako začeli novo leto z Bogom po onem starem Slomškovem izreku: Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo!

Po enem tednu prijetnih počitnic smo se vsi veselili in pokrepčani vrnili v Ljubljano dne 3. januarja zvečer.

Celjski križarji očetu Linu! Vsako družino in vsakega njenega člana zadene velika žalost, če zgubi blagega očeta. Tudi nas je pretresla novica 16. dec. Očeta Lina ni več med nami. Drug drugemu smo v šoli javljali: »Ali že veš, da so umrli oče Lin?« Marsikateri je globoko vzdihnil in dejal: »Kdo nas bo ob četrtkih tako milo in z nasmehom na ustnicah pogledal, kdo bo skrbel za nas kakor blagi oče?« Odkoder koli so prišli, vedno je bilo nekaj za nas. V rajnem očetu Linu smo imeli veliko zašlombo. Marsikaj bi izostalo, če njega ne bi bilo. Saj je vsak rekel, le pojdite k očetu Linu in vse boste dobili. In res! Ni bilo prošnje, ki ne bi bila uslišana. Za mladino so žrtvovali vse. Da bi se rajnemu vsaj malo skazali hvaležne za vse njihove dobrote, smo kupili skupno s klaricami lep venec ter se v velikem številu udeležili pogreba kljub hudemu mrazu. Oče Lin, vas ni več med nami. Vaš zgled pa nas vedno spremlja in bodri, da bomo sledili vašim stopinjam, dokler tudi mi ne prispemo tja, kjer ste sedaj vi, da se bomo skupno veselili.

Celje. — Klarice. Dovolite, da se Vam tudi me enkrat oglasimo, drugače boste mogoče mislili, da v Celju kar spimo, posebno me, klarice.

Ali kdor bi tako mislil, bi se silno motil. Le pridite kaj v Celje pa boste videli, da ne spimo, ampak neumorno delujemo naprej. Predvsem pridobivamo nove tovarišice v našo Zvezo.

Sestanke imamo vsako nedeljo, katerih se udeležujemo redno, razen par nujno zadržanih. Na sestankih imamo govore, nato nam pa še g. voditelj kaj zanimivega pove. Kar prijetno je na sestankih. Enkrat v mesecu imamo tudi duhovno obnovo.

Cvetje tudi me rade beremo. Do sedaj nismo imele poguma, da bi kaj napisale, a zgled drugih sester nas je opogumil, zato bomo tudi iz Celja poslale kako obvestilo, če ga boste hoteli sprejeti.

Zaključujemo naše skromno pismo ter Vas prosimo, spomnite se na nas, da bomo mogle vztrajati na pravi poti.

Še to naj omenimo, da smo enkrat že uprizorile lepo igro »Večna mladost in večna lepota«, ki je na splošno zelo dobro izpadla.

Celje. — Krizarji. Ko smo prebirali Cvetje, smo prišli do točke, kjer se gospod urednik pritožuje, kako se nekateri premalo zmenijo za Cvetje. Vsi bi ga radi naročili, ali tega nam naše razmere ne dopuščajo. Poskusili smo srečo, da bi dobili nekaj novih naročnikov. Šlo je. Dobili smo jih 10. Pa se bomo še potrudili in delali za naše glasilo.

26., 27. in 28. jan. smo imeli v samostanu »Češčenje presv. Rešnjega Telesa«. Po možnosti smo se uvrstili ter bili skoraj neprestano okoli našega Kralja.

Na noge, Franciškova mladina! Če te ne bodo posnemali, te bodo občudovali!

F. Z.:

S svojim Bogom bom sam opravil

Čuvaj božje razodetje!

Še nekaj lahko opazimo pri vseh verstvih, ki so človeška izmišljotina. Začetniki teh ver so sicer ljudi opominjali k lepemu življenju, niso jim pa dali sredstev, s pomočjo katerih bi lažje izpolnjevali dolžnosti in pošteno živeli. In krščanstvo? Ali je sploh mogoče naštetati vse dobrote in milosti, ki jih deli Kristus po Cerkvi v pomoč omahujočim in slabotnim! Tisto, kar je mnogim v spotiko, kar jih ovira — kakor pravijo — pri združenju z Bogom, je trdna vez, je edina pot do Boga. Kaj bi bile naše cerkve brez večne lučke, brez spovednic, brez najsvetejše daritve, brez duhovnika, ki je »drugi Kristus«? Kako bi vedeli, kaj naj imamo za resnico in kaj za zmoto, ako ne bi imeli nezmotljivega vodstva v pappežu, ki ga vodi sam Sveti Duh? Cerkev te uči življenja, kakršno je po volji božji, in te z zakramenti in drugimi milostmi dviga v božje otroštvo. Ali boš še dvomil, da ti »Cerkev« jemlje svobodo? Ne daj se premotiti od onih, ki so vrgli od sebe njeno »suženjstvo«! Božje razodetje imaš, čuvaj ga, ne zavrzi ga, živi iz njega in po njem, da boš začutil, kaj je resnična svoboda.

Le čevlje sodi naj kopitar.

Misli si, da bi si moral hrano, obleko in druge življenjske potrebščine sam pridobiti in pripraviti. V našem času je to nemogoče. Ako rabimo obleko, gremo h krojaču, ako čevlje, k čevljarju itd. Prvemu in drugemu povemo, kaj bi radi, ne razlagamo jima pa, kako naj delata, ker sta

o tem oba poučena in izurjena. Iz različnih življenjskih potreb so se razvili različni poklici. Vsak, ki si izbere poklic, se izuri v svoji stroki, krojač v šivanju, čevljar v izdelovanju čevljev. Prvi je lahko dober krojač, a zaradi tega še ni čevljar, kaj šele dober čevljar. Prav tako je v znanosti, ki se deli na mnogo panog. Nemogoče je, da bi kdo vse obvladal. Zgodovinar je lahko dobro podkovan v zgodovini, o matematiki pa morda nima niti pojma. Zato tudi ne bo posegal v področje matematike, ker ve, da ne bo nič dosegel, še osmešil bi se lahko. Le eno področje je, v katerega lahko vsak posega. To je vera in vse, kar je v zvezi z njo. Koliko se jih domišlja, da so poklicani, da še oni spregovorijo besedo o verskih rečeh, čeprav o njih niso nič poučeni. V šoli se za verouk sploh niso zanimali, pozneje pa so kar čez noč dobili »razodetje« in začenjajo se zaletavati v Cerkev ter odkrivati »protislovja«, ki jih uči. Menda sploh ni mogoče naštetih vseh »zablod«, »zmot«, »zločinov«, »nasilstev« in drugih »nesramnosti«, ki jih ne bi očitali Cerkvi. Ako bi začel zgodovinar, ki ni dober računar, pisati razprave o matematiki, bi kar planili po njem. Marsikateremu, ki je nepoklican posegel v drugo področje, se je slabo godilo. Cerkvi pa lahko očita, kar koli kdo hoče, pustili ga bodo pri miru, njegove neutemeljene očitke bodo učili celo v šoli kot zgodovinska dejstva. Saj vemo, da so se tudi v Cerkvi godile včasih nerednosti. Toda poedinih slučajev ne smemo posplošiti. Resnične nerednosti pa lahko in celo moramo priznati, ni pa dolžnost, da bi jih obešali na velik zvon. Sicer so pa marsikateremu prav te nerednosti dokaz, da je Cerkev božjega izvora. Zakaj, če bi bila Cerkev človeška ustanova, bi morala že nujno propasti, če ne preje, pa v tistih časih, ko je imela po dva ali celo tri papeže.

Ako ne bi nepoklicani posegali v vprašanja, o katerih more in mora odločati edino Cerkev, ne bi bilo na svetu toliko zmot in zablod. »Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje« (Lk 10, 16). »Če pa Cerkev ne posluša (brat, ki greši), naj ti bo kakor pogan« (Mt 18, 17). Te Kristusove besede veljajo za vse čase in vse kraje. Kdor vrže od sebe vodstvo Cerkve, kdor pravi, »s svojim Bogom bom sam opravil«, izključuje sam sebe iz Cerkve in se prepusti svoji revščini, svoji osebni ožini, strastem in nemoči.

KOCMUR JANEZ:

S. Marija Celina od Darovanja

(Njeno življenje in blažena smrt.)

Pred praznikom Marijinega Oznanjenja je rekla materi voditeljici: »Dovolite mi jutri, da prosim Jezusa, ko pride v moje srce, naj me pride iskat na cvetno soboto, da ne bom o Veliki noči motila veselja v samostanu... v velikem tednu se boste navadile, da me ni več, in o Veliki noči boste potolažene.« »Ali mislite, da se bomo tako hitro potolažile,« ji je živo odgovorila mati voditeljica, »bolje je, da ničesar ne prosite, in mirno pričakujete izpolnitve božjih načrtov.«

Vdanost v božjo voljo.

Pripravlja se na odhod je s tresočo roko in z veliko muko napisala sestri Mariji sv. Germana v slovo: Umiram in ni mi žal, v nebesih se

vidiva. Dan smrti bo najlepši dan mojega življenja. Tam gori te ne bom pozabila. V Bogu te objemam. Tvoja umirajoča sestra Celina.

Na te vrstice je odgovorila sestra s pismom, polnim ljubezni in vdanosti. Preljuba sestra! Torej je res, da me zapuščas in ti ni žal, ko se poslavljaš od mene. O draga, ne bom se mogla potolažiti; kako prazno bo moje srce! Moj Bog, koliko žrtev zahtevaš: mater, brata, sestro! Kako strašna muka je to! Toda zgodi se, zgodi se, zgodi se! Ali naj se bojim govoriti s teboj o smrti? Ne, saj jo sama kličeš z vsem žarom duše, z vso ljubeznijo srca. Da bo najlepši dan tvojega življenja, praviš, ki bo raztrgal vezi, katere uklepajo tvojo dušo na zemlji; ni mi težko razumeti te; kako naj bi bilo drugače? Odhajaš in tvoja duša je, po milosti svetih redovnih obljub, čista ko na krstni dan. Zdi se mi, da vidim Jezusa, tvojega ženina, kako razprostira roke, da te objame in ovenča tvoje čelo s trojnim vencem devišтва, ubošťva in pokorščine ter ti da mesto med devicami. Ah, zares je tvoja usoda zavidljiva, naj bi bila tudi moja zadnja ura tako prijetna in mirna ko tvoja; naj bi tudi jaz tako zaspala in odšla počivat v božje naročje med molitvami in vzpodbujanji svete, požrtvovalne Matere. Naj bi tudi zadnji utrip mojega srca bil utrip ljubezni in zahvale!

Zato pogum, draga mala Celina, še nekaj trenutkov trpljenja in potem mir in nesprenemljiva sreča v družbi naše dobre mamice in naših bratov, ki se že vesele sadov svojega truda. Oh, veselo svidenje! Povej dragi mamici, naj bdi nad nami, nad ljubim očkom, ki, zvest v veri, čaka, da se jim pridruži. Dragga Germana, govori ji o naših dveh bratih, za katera se bojim skušnjav sveta! Govori ji o najinih sestricah, za kateri tako želim, da bi nekoč sledili tvojemu zgledu. Govori, draga sestra, o vseh naših sorodnikih, naj bi bili vsi med svetimi! Sedaj se ti priporočam še sama, veš, kaj mi je potrebno; prosim te, ne pozabi me.

Res je, jokala sem in še bom točila grenke solze ob misli, da me zapuščas, toda vidim te tako dobro pripravljeno in tako srečno, ker odhajaš odtod, da morem samo blagoslavlјati in zahvaljevati Gospoda za milosti, ki ti jih je naklonil v teh mesecih, in ti jih še naklanja.

Zbogom, draga, zbogom, zbogom, ali še boljše na svidenje v nebesih, kjer se nikdar več ne ločimo. Tvoja sestra, ki te objema tisočkrat!

Toda bilo je v postnem času in zvesto izpolnjujoč sveto vodilo je vrnila Celina pismo neprebrano: »Navada je, da v postu ne prejemamo pisem, če bom o Veliki noči živela, mi ga boste vrnili.« Prebrala ga je šele na zahtevo matere voditeljice, ki je hotela, da ne bi Celina umrla, nevedoč za naročila, ki jih je bila pisala sestra.

Celinina ljubezen do ubošťva.

Čudovita je bila Celinina ljubezen do gospe revščine. Ko so jo nekega dne nesli v samostansko dvorano, je medpotoma zagledala na tleh par zrn leče. Brž je prosila tovarišico, naj jih pobere in odnese v kuhinjo. »Spominja me to,« je rekla, »na besede opatinje kapucink: Če pade sestra in razbije veliko posodo polno olja, bi bilo hudo, ker bi bila velika škoda; toda manj bi me žalostilo, kakor če vidim, da se iz nepazljivosti uniči le eno zrno riža ali leče. Če kdo res v srcu ljubi sveto vodilo, pazi, kakor na punčico svojega očesa, da ne žali svetega ubošťva.«

Hotela je umreti, ne da bi imela še kaj, kar bi mogla imenovati svoje. Ko je nekoč stopila v bolniško sobo novinka, ki je bila ravnokar preoblečena in veselo pripovedovala, da je pri slovesnosti nosila pajčolan sestre Celine, je bolnica žalostna rekla materi voditeljici: »Pajčolan sestre Celine; dobro veste, da nimam prav ničesar, da ta pajčolan ni

moj.« »Potolažite se,« ji je odgovorila mati voditeljica, »zadnjikrat ste to slišali, odslej ga bomo imenovali: pajčolan vseh.« Mesec dni pred smrtjo so ji morali prinesiti še škaflo, kjer je hranila nekaj sličic in svoje zapiske, ki jih je želela sežgati. Še to je izročila materi voditeljici: »Sprejmite, častita mati, želim umreti revna, brez vsega.«

Uganiti je bilo treba, kaj še more jesti, ali česa ne prenese več; tako se je zatajila, da se je zahvaljevala za vse, kar so ji prinesli. Ko so ji ponudili prvo oranžo, je ni hotela sprejeti, češ prva je in bi jo morala prejeti mati opatinja. Šele na zahtevo matere opatinje same jo je vzela.

O. STANKO Marija:

Misijonska poročila s Kitajskega

(Nadaljevanje)

Zadnje pismo naše misijonarke je pa poslano iz Wei-Hai-Wei-ja že 1. februarja lanskega leta in prinaša veselo novico, da bo oz. sedaj je že na praznik sv. Jožefa, 19. marca, položila slovesne sv. obljube. Da bi pismo pravočasno dospelo v roke domačim, ga je m. prednica odposlala, kot beremo na naslovnem uradnem listu, »Par avion de Shanghai pour Jugoslavija«. Letalska pošta v Šanghaju ga je sprejela 15. februarja in 5. marca je preko Marseilla dospelo v Maribor. Na Jožefovo, ko se je v daljni Kitajski m. Kalista vrgla pred Najsvetejšim na obraz, da se svojemu božjemu ženinu daruje popolnoma in za vedno, je v skromni, pa prijazni kapelici frančiškank misijonark Marijinih v Ljubljani na Mirju

Poročni dan S. M. Kaliste.

pristopil k oltarju njen brat o. Kalist in pred izpostavljenim Najsvetejšim daroval za ljubljeno sestro sv. daritev in med njo obhajal navzoče redovnice FMM in samo misijonarkino mater in sestro Milico. Drugi brat o. Ildefonz ter prijatelji misijonarkini so se je pa spominjali v svojih daritvah in molitvah, k katerimi so se združili z dušo, ki je posvetila svoje življenje samo Bogu in poganom.

V tem pismu m. Kalista piše:

»Mama zlata, moji dragi! — Danes mi duša in srce poje hvalnico Njemu, večno Zvestemu, Edinemu. Tri leta je duša hrepenela, prosila in želela samo eno: biti Njegova v vsem in za vedno. V strahu je trepetala, ker jih je veliko, ki morajo podaljšati čas pričakovanja večne združitve za 6 let, v upanju prosila, naj me vzame, da bom samo Njegova. Mama, vedno sem Ti zatrjevala, da me Jezus še nikdar ni zapustil neuslišane, da še ni bilo trenutka, ko bi se bala, da sem se Mu dala.

Glej, danes je prišlo od m. provincialke poročilo, da je iz Rima dospelo dovoljenje za moje večne obljube. Tudi sestra Kitajka, ki že 6 let čaka, je dosegla to srečo; vsa hiša je v veselju, saj naša kapelica še ni doživela, da bi se v njej kar dve duši skupno posvetili večni Ljubezni. Samo kratek čas do 19. marca me loči od presrečnega trenutka in jaz že štejem dneve, ko Mu pohitim nasproti v objem večne zvestobe. O najdražji, pomagajte, da bosta srce in duša Vaše neveste - misijonarke čista, v ljubezni ozaljšana, da bo poročna obleka z rubini žrtev in zatajevanja posuta, da ne bom omahovala in klonila, hoditi za vedno zvesta z Njim po poti ubogih poganskih duš. Kmalu, mama, me boš v duhu gledala s trnjevo krono na glavi in prstan zvestobe Ti bo povedal, da sem za vedno posvečena Ženinu čistih devic, večno Zvestemu. Ti boš morda tudi ta dan jokala, pa vem, da bodo to solze sreče misijonarkine matere, ki otroka polaga na žrtvenik večne Ljubezni, da bodo to solze hvaležnosti, ki prepuščajo otroka Ženinu prebogatemu, večno ljubečemu in večno zvestemu. Mama edina, ko prejmeš pismo, moli z vso trdnostjo in ljubeznijo goreče matere in pomagaj mi, da se Mu bom vrgla v naročje tako, kot me On hoče, da bo srečen Svoje neveste. — Ne bom Vam več pisala do dneva svoje združitve. Vi me pa vsak dan spremljajte in podpirajte in na presrečni dan darujte žrtev - misijonarko v vsej ljubezni za rešenje Vaših duš in duš mojih ljubljenih Kitajčkov.

Zdaj imam že teden dni nekoliko odmora, ker so zaradi kitajskega novega leta enomesečne počitnice. Šola me je malo utrudila, toliko je bila treba preurediti, uvesti in popraviti, ker je bila zaradi pomanjkanja moči zelo zapuščena. Hvala Bogu, da sem zmožna jezika, da lahko sama vso stvar vodim; hvala Bogu tudi za vso pomoč, ki mi jo neprestano izkazuje, saj se dela in truda ne bojim, samo da bi bilo v božjo slavo in rešitev duš. M. prednica se čudi, da se toliko upam in boji se, da je to preveč zame in da bom zbolela, jaz pa tako trdnostno zaupam v Njega, ki me je poklical na delo v Svojem vinogradu, da me prav nič ni strah.

(Se nadaljuje.)

OPOZORILO! — Nekateri naročniki ste prezrli, da je naročnina za Cvetje 18 dinarjev in ne več 15, kot je bilo doslej, saj veste, da se je vse podražilo. Skušajte to kako nadomestiti, saj je večina razumela stisko, ki se v teh težkih časih v njej nahaja naše glasilo. Večina je poslala za naročnino nekaj več, ne pa manj. Ali res nekateri tako slabo prebirate svoje tretjeredno glasilo, da niti tega ne pogledate, koliko list stane!?

P. HUGO:

Novo kapucinsko prov. vodstvo.

Kapucinska ilirska provincija, ki je s P. Linom Prahom zgubila svojega blagega očeta, je dobila novega v osebi bralcem Cvetja že dobro znanega preč. p. Mavricija Teraš. Imenovalo ga je na podlagi tajnega glasovanja provincije vrhovno redovno vodstvo v Rimu, kateremu je bil že dobro znan, ker je bil svoj čas 6 let tajnik generalne kurije. Kot svetovalci ali definitorji so mu bili pridruženi: dr. p. Odilo Mekinda, p. Joahim Ferk, p. Edvard Vogrinc in p. Alojzij Novak. Za rimska zastopnika provincije ali rimska kustoza pa sta bila imenovana: p. Arhangel Drole in p. Matija Koren. — Novemu prov. vodstvu Frančiškov pozdrav: Mir, vse dobro ter obilo božjega blagoslova v teh težkih časih.

P. Hijacint Podgoršek O. F. M.,

ki deluje že 12. leto med našimi slovenskimi izseljenci v Severni Ameriki, se je 25. jan. letošnjega leta srečal z očetom Abrahamom. Dopolnil je 50. leto svojega življenja. P. Hijacint je znan posebno v Mariboru, kjer je bil predvsem velik prijatelj in dobrotnik dijakov. Marsikateremu je pripomogel do kruha in do oltarja. Naj ga Bog še dolga leta ohranja!

Slovesne redov. obljube na Brezjah.

Med molitveno osm. za zedinjenje cerkva je v četrtek, 23. januarja t. l.

milostna kapela Marije Pomagaj na Brezjah doživela svojevrstno slovesnost: prvič se je zgodilo, da je tu redovnik, in še domačin-Brezjan, položil slovesne redovne obljube. Dogodek je v posebni zvezi z milostipolno podobo Marijino. Leta 1907. je pred njenim oltarjem klečala težko bolna Marija Finžgar z Brezij in med sv. mašo, ki jo je zanjo daroval p. Norbert Sušnik, prisrčno prosila za ozdravljenje. Bila je uslišana: med povzdigovanjem je bila hipoma ozdravljena. Sedaj je pa pred istim oltarjem posvetil samega sebe Bogu, Mariji in redu njen sin fr. Jozafat, zakristan Marijine bazilike na Brezjah in priporočal sebe in mater Marijinemu varstvu. Ganljivi obred, ki mu je prisostvovala tudi njegova še sedaj zdrava, srečna mati in več Brezjanov, se je zaključil pri glavnem oltarju z zahvalno pesmijo pred izpostavljenim sv. Reš. Tel. Naj bo mlademu redovniku na nadaljnji življenjski poti na pomoč nebeška Kraljica in redovni patron, zavetnik sv. zedinitelja, velikomučenik Jozafat.

Vseučilišče sv. Antona.

Naše redovno vseučilišče sv. Antona v Rimu je bilo kljub vojnim homatijam v redu otvorjeno in posluje. Je pa precej prizadeto kar se tiče slušateljev. Je sicer še vedno pravi babilon narodnosti glede slušateljev in profesorjev, a ne v isti izmeri kot v mirnih časih. Vseh skupaj na treh fakultetah, bogoslovni, modroslovni in cerkveno-pravni je

110 slušatelj. Večina je Italijanov, potem Madžarov in Nemcev, od drugod pa le bolj posamezni. Slovanov je 5, en Čeh pa štirje Slovaki. Profesorski zbor je prav tako pisan po narodnosti. Na bogoslovni fakulteti jih je 27, ki pripadajo 9 narodnostim. Na modroslovni fakulteti jih je 8, treh narodnosti. Na cerkvenopravni pa 7 in 6 narodnosti. Pet, trije Belgijci, en Francoz in en Anglež, so odsotni. Dva Jugoslovana svobodno predavata.

Brezje št. 3.

Našim domovinskim Brezjam so l. 1924. sledile slovensko-ameriške Brezje v Lemontu kot št. 2. Zdaj pa naš kanadski izseljenski misijonar, p. Bernard Ambrožič, O. F. M. poroča, da je ustanovil kanadske Brezje. To so tedaj Brezje št. 3. Nahajajo se v Vinelandu, Ont. Prav za prav je to podružnica župnije Grimsby. Ker se je tam okoli zadnje čase naselilo precej slovenskih farmerjev, je ondotni župnik g. Webster predlagal nadškofu v Toronto, da bi Vineland postala ekspozitura, s stalnim duhovnikom. To mesto je začasno prevzel p. Bernard in zamislil ondi kanadsko Brezje. Dobil je posnetek brezjanske Marije Pomagaj. Ko se je nadškof ravno mudil v Grimsby, mu je p. Bernard pokazal podobo, povedal kaj namerava in ga prosil dovoljenja. Pripovedovati mu je moral njeno zgodovino. Nadškof je pazno poslušal in medtem nepremično zrl v podobo. Nato se je ginjen sklonil, poljubil podobo in dejal: »Marija z Brezij, vzemi tudi Slovence v moji škofiji pod svoje varstvo!« Tako so bile Brezje št. 3 potrjene. Dne 18. avgusta pa so bile ob lepi udeležbi Slovencev iz raznih krajev slovesno odprte.

Spomin »smrti sv. Frančiška«.

Onim, ki bivajo v bližini kakega frančiškanskega samostana, je znana ljubka pobožnost tega imena, ki se v frančiškanskih cerkvah obhaja o mraku 4. okt. Posebno ganljiva in

prisrčna je pa pobožnost pri Mariji Angelski ali Porcijunkuli, kjer je s. Frančišek umrl. Odkar je on patron Italije, se še slovesnejše obhaja, z udeležbo civilnih in vojaških oblasti. Že zadnjič smo poročali, kako so jo letos obhajali. Naj po največjih poročilih samo še nekaj dodamo. Slovesnost se je začela z večernicami 3. okt., ob navzočnosti redovnih, cerkvenih, civilnih in vojaških oblasti. Posebno pozornost pa so vzbujali dečki v svoji srednjeveški uniformi. Zvečer ob 7.30 je bil Spomin smrti sv. Frančiška. Redovni general, ki je za ta dan pohitel v Assisi, je proslavljaj našega sv. serafinskega očeta kot glasnika miru in patrona Italije. Po tej slovesnosti je 30 spovednikov spovedovalo verne, ki so od vseh strani prihiteli. O polnoči je imel p. general slovesno sv. mašo, med katero je bilo sv. obhajilo. Drugi dan, na praznik sam, so se cerkvene slovesnosti nadaljevale. Dopoldne je bila pontifikalna sv. maša, popoldne pa slovesne večernice. S ponovljenim Spominom smrti sv. Frančiška je bila pobožnost zaključena. Nato si je prestolonaslednik princ Humbert pod vodstvom p. generala ogledal samostan.

P. Simon Lampe — umrl.

Slovenski benediktinec p. Simon Lampe, naslednik naših indijanskih misijonarjev v Ameriki in patriarh naših misijonarjev med pogani, je 11. nov. umrl. Rojen je bil 5. dec. 1865 na Brezovici pri Ljubljani, kot sin tamkajšnjega železniškega čuvaja. Po očetovi smrti, deset let pozneje, se je družina preselila najprej na Vič, potem pa v Ljubljano. Tu je ubogemu Janezku, ki bi bil rad postal duhovnik, Vincencijeva konferenca priskrbela zatočišče najprej pri usmiljenkah v »Kravji dolini«, nato pa v Marijanišču. Odtod je odšel l. 1883. z misijonarjem Buhom v Ameriko, kjer je kot fr. Simon vstopil v benediktinski red. Ker je imel dar za jezike, so ga določili za

indijanskega misijonarja. Že kot bogoslovca so ga vtaknili v indijansko šolo, kjer se je med otroki in z Baragovim besednjakom v roki kmalu osvojil indijanščino. Po posvečenju v mašnika 1. nov. 1888 je šel kot pravi misijonar med Indijance in je do svoje smrti, tedaj nad pol stoletja, med njimi deloval. Njegov zadnji misijon je bil v Red Lake, Minn., kjer je naš rojak-misijonar Lavtižar 4. dec. 1858 zmrznil. P. Simon je slovel kot eden najbolj-

ših poznavateljev indijanskega jezika, zlasti čipevskega in otavskega narečja.

Cerkev v Grčiji.

Izmed približno 7 in pol milijona Grkov je okrog 96 procentov pravoslavnih, združenih v samostojni državni cerkvi, ki šteje 86 škofij. Katoličanov je okoli 55.000, deloma latinskega, deloma vzhodnega obreda ali unijatov, razdeljenih v 3 nadškofije, 6 škofij in 1 apostolski vikariat.

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. Ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja« v Ljubljani.

VLADIMIR TOMINEC:

Ali je res, da vam je zmanjkalo denarja in da ste zato predpisali odtegljaje pri stalnih mesečnih zneskih?

Kdor koli je le malo podvomil o varni naložbi premoženja Podpornega odseka ali pa, da je nastal kak primanjkljaj pri Podpornem odseku, ta je grešil proti nam in proti samemu sebi.

Proti nam, zato, ker smo že ponovno pisali, da upravlja premoženje Podpornega odseka upravni odbor Stavbne zadruga »Mirni dom« v Ljubljani, zadruga z omejenim jamstvom. Ta zadruga ima državno nadzorstvo in gotovo bi v 10 letih od obstoja Podpornega odseka III. reda pa do danes, ko to pišemo, prišlo že na dan, če bi se vršile kake nepravilnosti. Ponovno je bilo že vse pregledano ter je bilo ugotovljeno, da je bilo razen malenkostnih pisarniških nedostatkov vse v najlepšem redu, zlasti, kar se tiče denarja. To se pravi, da je ves denar pri Podpornem odseku tako varen, kakor le more kje biti. Proti samemu sebi pa je grešil zato, ker ni imel zaupanja v upravni odbor, ki brezplačno upravlja premoženje in ima skrb z njim, ker je to nezaupanje širil in s tem škodoval ustanovi, ki je izredno važna zaradi socialnega momenta med tretjeredniki. Zaradi nezaupanja ni bilo običajnega pristopa članov ter ni naraslo njih število v tako razveseljivi množini, da bi bil vsakdo ponosen, da je član tako velike skupnosti.

O vzrokih, zakaj so bili zmanjšani stalni mesečni zneski se je pisalo v preteklih številkah Cvetja, prav tako tudi zakaj so bile izvršene gotove spremembe v Splošnih pogojih Podpornega odseka tako, da jih ne bomo več ponavljali. Da pa bo vsem sedanjim članom popolnoma jasno, je Podporni odsek razposlal tekom meseca januarja vsem posebno okrožnico in spremenjene splošne pogoje, tako da bo vsak natančno poučen. Kar koli pa posameznim članom ne bi bilo jasno, prosimo, da se obrnete na Podporni odsek, bodisi osebno ali pismeno, kjer boste prejeli še nadaljna pojasnila.

In naj molijo za mrtve...

(Sv. Frančišek As.)

† Schnabl Rudolf. — V Kamniku je dne 29. decembra l. l. lepo v Gospodu zaspal Schnabl Rudolf (br. Frančišek), oče p. Jeronima, ki je pred leti umrl kot član dalmatinske frančiškanske provincije. R. I. P.

Pokojni kamniške skupščine: Vdova Wienwurm, roj. Žagar iz Godiča; Reza Zabavnik iz Tunjic; vdova Tratnik iz Vrhpolja, fara Nevlje. Naj počivajo v miru!

† Pečnik Marija. Na Gornji Ponikvi pri Žalcu je umrla 21. decembra tretjerednica Marija Pečnik. Tiho in mirno je bilo njeno življenje, tiha in mirna je bila tudi njena smrt. Čudovito lepo je živela, lepa, res lepa je bila njena smrt, ki navadno vtisne sleherni svoji žrtvi takoj pečat minljivosti in spremenljivosti, je njo obdala z neko čudovito lepoto, kot da je tudi telo že deležno, kar smemo upati, da uživa njena duša.

Kdor jo je poznal od bliže, kdor je mogel videti njeno dušo, ta je vedel, da živi v tako slabotnem, tako neznatnem telesu velika, lepa duša. Res, živela je sveto življenje. Lep vzor je bila tretjerednikom, med katerimi je živela 32 let, in je bila tudi naročnica »Cvetja«. Nič prisiljenega, nič odbijajočega, nič pretiranega in prenapetega ni bilo v njenem življenju.

Bila je vzorna žena in mati. Dobro je vzgajala svoji hčeri in lepo je ravnala s taščo, ki je stara 90 let. Res, čudna so pota božje pre-

vidnosti, da je umrla 52 letna mati prej, kot 90 let stara tašča. Pri vsem napornem delu pa je pogosto prejemala sv. zakramente.

Bila je vzorna katoliška žena in mati!

Za žrtve naj ji bo dobri Bog sladko plačilo!

Žalujočega moža, hčeri in snaho naj tolaži nebo!

† **Barbara Berič.** — Sv. Ana v Slov. goricah. V torek, dne 3. dec. smo pokopali gorečo tretjerednico Barbaro Berič, Pirhanovo mater, kmetico iz Draženvrha. Bila je vzgledna, odkrito pobožna žena in mati. Oddaljena skoraj eno uro od cerkve se ni ustrašila dolgega pota in slabega vremena ter je tudi ob delavnikih prihajala k sv. maši, pri tem pa je zvesto opravljala vse svoje stanovske dolžnosti. Brala, podpirala in naročala je katoliške časopise in podpirala vsako dobro delo. — Zares III. red vzgaja junake, svetnike. Za god jo je Gospod poklical na plačilo. Počivaj v miru!

† **Ivan Košir.** — Maribor. Pred nekaj tedni še zdrav in vesel, 2. februarja pa že na mrtvaškem odru. Nihče ni slutil, da nas bo tako hitro zapustil. Doma je bil iz Mojstrane, kjer je bil rojen leta 1884. Bil je pravi gorenjski značaj, pošten, odkrit mož, v katerem ni bilo zvijače. Kdor je enkrat govoril z njim, je takoj spoznal, da mu lahko vse zaupa. Njegovi delavski tovariši so ga ljubili in občudovali njegovo vestnost pri delu. Spoštoval je duhovnike in jim bil vedno pripravljen pomagati. Še nekaj dni pred svojo boleznijo je zahajal več dni zaporedoma — čeprav je že čutil bolečine in je bil utrujen od težkega, osemurnega dela — v Kamnico, kjer je bilo treba popraviti peč v neki društveni sobi; duhovnik ga je prosil, on pa je bil vesel, da mu je lahko ustregel. Nato pa je prišla bolezen. Spočetka je še upal, da bo ozdravel, ko pa je videl, da je božja volja drugačna, je poklical duhovnika in se pripravil za pot v večnost. Pred svojo smrtjo je še naročil, naj bo pogreb skromen. Zares, pravi tretjerednik! Pokojni je praktično pokazal, da je tretji red za vse, tudi za delavce, saj je kot tretjerednik spolnjeval svoje verske dolžnosti sredi ljudi, katere hočejo popolnoma odtujiti Bogu in Cerkvi.

Težka je bila Tvoja življenjska pot, trnje, samo trnje, a nikoli nisi tožil nad Očetom, katerega volja je bila Tvoje trpljenje; občudovali smo Te radi tega, občudovali, ker si v sredi revolucionarnega sveta ohranil mirno kri in se nisi dal speljati na pot, ki vodi v bedo »rdečega raja«. S sv. Frančiškom uživa veselje pri Bogu in Mariji, ki Te je uslišala in Te rešila trpljenja.

† **Frančiška Levstik** — Loški potok. V 90. letu starosti je v Loškem potoku umrla vnetá tretjerednica Frančiška Levstik in sicer 3. januarja. V tretjem redu je bila 48 let. Bila je dobra družinska mati in je marsikateremu pokazala pot v tretji red. Naj v miru počiva!

V Petrovčah pri Celju je umrla 28. dec. 1940 tretjerednica Alojzija Kogoj. Bila je 35 let hčerka sv. Frančiška v njegovem tretjem redu. Naj v miru počiva!

Apostoli Cvetja se oglašajo

Nismo mislili, da jih bo toliko. Pa vendar se še dobe dobri, požrtvovalni ljudje, navdušeni za sveto stvar. Poglejte, kje so doma ti naši apostoli in kako jim je ime. Njihova imena prinašamo ne zato, da bi jih hvalili in bi jim morda s tem odvzeli zasluženje dobrega dela, temveč

njih imena prinašamo tu natisnjena zato, da bi se ob njihovem gorečem vzgledu vžgali tudi drugi, ter bi pokazali svoje zanimanje in navdušenje za naše tretjeredno glasilo Cvetje. Približno 600 oseb smo snubili za apostole Cvetja. Oglasite se še drugi. Vsa imena bi radi tu natisnili in vsakemu bi radi pripisali vsaj 10 novih naročnikov. Kako radi bi vas pohvalili. Dajte nam priliko, da vas bomo! Ali pa tudi tukaj velja tisto: »Veliko je poklicanih, pa malo izvoljenih?« Tu so izvoljeni:

Šoštarič Ana Ljutomer: 13 naročnikov; po 12 naročnikov: Kokovnik Antonija Nazarje, Vodstvo III. reda Brežice; po 10 naročnikov: Kepic Amalija Ljubljana, Majhenič Helena Dob, Vodstvo III. reda Novo mesto; po 9 naročnikov: Vodstvo III. reda Kamnik, Zupanc Rezika Sv. Križ pri Kostanjevici; po 7 naročnikov: Meden Frančiška, Begunje pri Cerknici, Senegačnik Marija, Vojnik, Verdelak Antonija, Slovenska Bistrica; po 6 naročnikov: Cvenkel Helena, Podnart, Koritnik Helena, Polhovgradec, Valjavec Angela, Križe; po 5 naročnikov: Dernule Marija, Struge, Gorenc Marija, Raka, Kukovič Amalija, Konjice, Levstik Antonija, Loški potok, Paj Marija, Loče, Parfant Marija, Mozirje, Škufca Ljudmila, Krka, Vodstvo III. reda, Nova Štifta - Sodražica, Vodstvo III. reda, Studenci pri Mariboru, Župni urad, Podnart; po 4 naročnike: Frole Marija, Nova vas pri Rakeku, Golob Marija, Pišece, Kajtna Marija, Loka pri Zid. mostu, Matekovič Marija, Metlika, Pristopec Marija, Javorje - Šmartno pri Litiji, Vidmar Frančiška, Cerklje pri Kranju, Vodstvo III. reda, Šmarje - Sap, Župni urad, Javorje - Poljane nad Škofjo Loko; po 3 naročnike: Arh Ana, Boh. Bistrica, Basej Francka, Cerklje pri Kranju, Čokl Ana, Zibika - Pristava, Ilc Ivana, Ribnica na Dolenjskem, Jerala Rotija, Podbrezje, Jeršin Frančiška, Velika Loka, Makovec Karolina, Straža pri Novem mestu, Resnik Marija, Koprivnica, Zabukovec Franca, Žužemberk, Župni urad, Begunje pri Cerknici; po 2 naročnika: Bešter Frančiška, Kropa, Gabrovšek Frančiška, Hotedršica, Gušič Ana, Rajhenburg, Hajšek Anka, Makole, Janežič Marija, Šenčur, Jelenc Anton, Brežice, Lenasi Ana, Moste, Mulej Terezija, Dramlje, Petrovič Terezija, Moškanjci, Rant Marija, šk. Loka, Sršen Marija, Ljutomer, Teul Katarina, Jezersko, Vrhovec Marijana, Vrhnika, Župni urad, št. Jernej na Dol., Župni urad, Križevci pri Ljutomeru, Župni urad, Čatež - Velika Loka; po 1 naročnika: Aleš Marija, Radeče, Cerar Angela, Moravče, Debelak Marija, Grosuplje, Duhovnijski urad, Davča, Kobilca Marija, Medvode, Kržišnik M., Lipovšek Anica, Ljubljana - šiška, Pehan Neža, Sv. Barbara, Sluga Cecilija, Jesenice, na Gor., Vidmar Marjeta, Jesenice na Gor., Zigmund Terezija, Lož, Župni urad, Ptujška gora, Župni urad, Ribnica na Dol.

Knjiga za vsak dan

Smisel in skrivnost trpljenja. Knjiga, po kateri so že mnogi povpraševali, je do tiskana. Danes se trpljenje ne skriva samo po revnih kočah, ampak je tako vsesplošno, da mnogi že obupujejo in se vdajajo celo samomorilnim mislim, ker ne vedo, kako bi se rešili, drugi zopet tarnajo, češ, čemu smo na svetu, ali bi ne bilo boljše, da bi ne bili sploh rojeni? Tudi marsikateri fant in dekle je med temi nesrečneži, ki tako obupno govore. Glej, prijatelj, tu imaš tolažilno besedo, ki Ti bo pokazala zopet pravo pot do sreče in veselja. Iz te knjige boš zvedel, od kod trpljenje in kako naj to trpljenje prenašamo. Tudi boš dobil v tej knjigi lepe nauke, kako pojasniti različnim ljudem dvome, ko govorijo: saj ni Boga! Če bi bil kje Bog, bi ja ne dopustil toliko gorja. Knjiga ti bo povedala, da je Bog naš najboljši oče, da pa smo trpljenja večinoma krivi sami. In če si zašel še tako globoko v prepad, da se ti zdi, da ni več nobenega upanja za te, ti bo povedala ta knjiga, da še ni prepozno, da še nisi izgubljen, samo vedeti moraš, kaj storiti. Odpri to knjigo in zvedel boš. Naroča se pri Misijonski tiskarni Groblje — Domžale in stane — vezana 30 din.

DAROVI

Za tiskarno: 200 din: M. K. (po p. Kerubinu); **82 din:** Hafner Apolonija; **60 din:** Weber Amalija; **52 din:** Skupščina III. reda, Preska Medvode; **po 50 din:** Cuznar Jerica, J. M. Ljubljana; **po 30 din:** Neimenovana, ga. Turk Marija, g. Rajnar Jožef; **po 22 din:** Blaznik Jerica, Piščanec Ana; **po 20 din:** Neimenovana, Bogataj Francka, Čokl Ana, Planko Alojzija, Stritih Fani, Šebat Jerica, Špenko Ana; **15 din:** Jekler Ivan; **po 14 din:** Kovač Ana, Vohinc Klara; **po 12 din:** Alešovec Marija, Božiček Uršula, Čemažar Jerica, Črček Terezija, Drinovec Fani, Hvanc Amalija, Jelar Marija, Kržič Jerica, Podjed Ivan, Sedej Marija, Turšič Franciška, Zakrajšek Matilda, Zupan Nežka, Zitko Marija; **11 din:** Demšar Katarina; **po 10 din:** Cizelj Marija, Kačar Jožefa, Zorman Ernestina; **po 7 din:** Cvek Marija, Dimec Ana, Fabjančič Marija, Kajdiž Franciška, Kralj Miha, Kreiner Helena, Moder Elizabeta, Nadrah Al., Pečan Franc., Roblek Franc., Roblek Marica, Slana Katar., Slana Roz., Zalar Marija; **po 6 din:** Bizjak Alojzija, Hafner Marija, Rant Marija, čč. šolske sestre, bogoslovje Maribor; **po 5 din:** Brezovšek Justina, † Dular Neža, Jalovec Marija, Jane Mici, Lambizar Antonija, Mizerit Valentin, Pavc Mici, Smodej Lojzka, Šraj Franciška, Tomec Helena, Vrtič Karolina, Zemljan Katarina; **po 4 din:** Farčnik Jožefa, Grčar Franciška, Kocbek Matilda, Kranjc Ivanka, Slekovec Matej, Valjavec Marija, dr. Vodušek Božidar. Vrhovec Marija, preč. g. Weixel Jožef, Zupančič Ana; **po 3 din:** Hörl Franciška, Žebre Silva; **po 2 din:** Mnogi.

Za frančiškanske misijone: 4038 din: (za p. Baptista Turka) Skupščina III. reda, Novo mesto; **300 din:** Skupščina III. reda, Nova štifa, Sodražica; **280 din:** (za p. Baptista Turka) župljani sv. Trojice v Slov. gor. (darovanje 6. I. t. I.); **277 din:** (za p. Baptista Turka) Vračič Fr. Sv. Trojica v Slov. gor.; **250 din:** Neimenovana, Novo mesto, za odkup in krst pogankega otroka na ime Anica; **160 din:** (za p. Baptista Turka) Dobaja M., Sv. Trojica v Slov. gor.; **143 din:** (za p. Baptista Turka) Lešnik M., Sv. Trojica v Slov. gor.; **po 100 din:** Neimenovana (po p. Ange-liku), Drogenik Marija, Ljubljana, Skupščina III. reda, Nazarje; **94 din:** nabrala Papež Marija, Ljubljana. **74 din:** Župni urad, Sv. Lenart Zabukovje; **po 50 din:** Springer Angela za odkup pogankega otroka, Šmon Marija, Zupančič Alojzija za krst zamorčka na ime Janez, Žnidaršič Ivanka; **po 20 din:** Neimenovana, Mršnik Marija; **po 15 din:** Stritih Fani, Šebat Jerica; **po 10 din:** Bister Franciška, Bogataj Francka, Cizelj Marija, Potočnik Marija, Presetnik Marija, Simčič Pavla; **po 6 din:** Primšar Marija, Volčko Ana; **po 5 din:** Medija Franciška, Slana Katarina, Slana Rozalija; **3 din:** Vičič Pavla.

Za kitajskega misijonarja: 200 din: Gestrin Fani, Ljubljana; **50 din:** Peršin Ivana; **10 din:** G. D. (po fr. Petru).

Za armado sv. Križa: 570 din: nabrala Kukovica Terezija, Dev. Mar. v Polju; **50 din:** Žnidaršič Ivana; **40 din:** nabrala Rode Marija, Domžale; **po 20 din:** Breznikar Jozefa, Kokalj Marjana; **12 din:** Markovič Urša; **10 din:** Gorše Marjana; **po 5 din:** Černe Franciška, Medija Franciška; **2 din:** Kovačič Marija.

Za kruh sv. Antona: 60 din: Neimenovani g. duhovnik; **34.50 din:** Neimenovana; **po 10 din:** Neimenovana, Neimenovani, Skrab Marija; **6 din:** Grm Ivanka.

Za sklad III. reda: 20 din: Plankl Alojzija; **15 din:** Šebat Jerica; **po 10 din:** Slana Katarina, Slana Rozalija.

Za večno luč v kolegiju: 50 din: Žnidaršič Ivanka; **10 din:** Klep Ana.

Za sklad Cvetja: 100 din: Skupščina III. reda, Nazarje; **82 din:** Drogenik Marija, Ljubljana; **32 din:** Žnidaršič Ivanka; **24 din:** Nagode Leopold; **22 din:** Verne Dora; **po 20 din:** Kapucinski samostan, Celje, Levstik Marija; **po 18 din:** Kovač Ana, dr. Vodušek Božidar; **15 din:** Šebat Jerica; **po 12 din:** Gestrin Fani, Kušar Ana; **po 10 din:** Pilko Ana, naročnice po šega Antonija, Tisel Marija; **po 7 din:** Hika Fani, Košuta Ana, Petrič Katarina, Živec Katarina; **po 6 din:** Hribovšek Antonija, Volčko Ana; **po 4 din:** Cvek Marija, Kotnik Ida, Mikek Jožefa; **po 2 din:** Mnogi.

Vsem dobrotnikom Bog povrni z nebeškimi darovi!

NOVI NAROČNIKI

Ačko Anica, ga. Ačko Helena, Ahlin Franciška, vlč. g. Ambrožič Franc, Banič Marija, Baselj Francka, Belej Karol, Benčina Marija, Bešter Apolonija, Birk Franciška in Reza, Bitenc Janez, Bizjak Marija, č. s. M. Alfonza Bojanec, Božnar Franciška, Božnar Jospina, Brčun Marija, Brejc Helena, Brejc Pold, Brglez Marija, ga. Bertoncelj Franciška, Budja Alojzija, Burger Franciška, Cerkovnik Ana, Curovšek Marija, Cunjek Jozefa, gdč. Cuznar Marija, Česnik Milena, Debeljak Marija, Detela Vida, Dimec Franc, Dolenc Marija, Doljšak Ema, Dular Marija, Fabjančič Anika, Fajfer Marija, Falot Marjanca, Fehner Slavica, Ferkulj Marija, Feuš Terezija, Fidler Franc, Frantar Marija, Gaber Veronika, Gliha Amalija, Gobec Ljudmila, Godič Josip, Golčnik Franc, rodbina Golob, Gorše Rozalija, ga. Gracelj Milka, Gradišnik Helena 1. izv., Gregorc Terezija, Gregorčič Štefanija.

Stari in novi naročniki se nadaljujejo v prihodnji številki.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške
potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.